

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΕΤΟΣ Α΄ ΦΥΛΑΞΙΣ. 41—42.

1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1866.

ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ ΤΕΛΕΤΗ

ΤΟΥ

ΑΔΕΛΦΟΥ ΛΕΟΠΟΛΔΟΥ,

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΒΕΛΓΩΝ,

Προστάτου τῆς Ἐθν. Φραγκμασωνίας.

(Συνέχεια.)

Ἐκ τῆς Ἑλβετίας μετέβη εἰς Ἀγγλίαν ὅπου διέμεινε μέχρι τῆς ὑψώσεώς του εἰς τὸν Ὄρνον τοῦ Βελγίου. Γνωρίζετε ὅτι ἐκεῖ ἐνυμνεύθη τὴν προγκιπέσσαν Καρλότταν τὴν ἐπίδοξον βασίλισσαν τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Μέλλον λαμπρὸν προηγέλετο δι' αὐτόν· ἀλλ' ὁ Θάνατος κατέστρεψε τὴν εὐδαιμονίαν του, καὶ ἡ εἰκὼν αὐτῆ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς δόξης, ἣτις ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἠφανίσθη ὡς ὠραία θερυνὴ ἡμέρα. Τὸ ὄλεθρον τῆς τύχης κτύπημα τῷ ἐδίδαξε πόσον τὰ μεγαλεῖα, ἅτινα δίδει τὸ γένος καὶ ὁ πλοῦτος εἶναι ἐφήμερα· κατείδεν ὅτι δὲν ὑπάρχει εὐδαιμονία ἀληθῆς καὶ διαρκῆς ἢ ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ καλοῦ, ὅπερ μένει. Ἐκτοτε λοιπὸν πᾶσα ἡ φιλοδοξία του ἐστράφη πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ὁμοίων του. Προσποιημάσθη διὰ τῆς σπουδῆς καὶ τῆς μελέτης νὰ παίξῃ μέγα μέρος καὶ περιέμεινε μεθ' ὑπομονῆς τὴν ὥραν του, ὅτε ὁ βελγικὸς λαὸς ἐπεκαλέσθη τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ.

Ἐἶχε γίνῃ παραδεκτὸς ἐν τῷ βασιλικῷ τάγματι τοῦ σκωτικοῦ θοεμοῦ (rit). Ἦτο πρῶτος Ἐπόπτης τῆς λέσχης τῆς Φιλλας ἐν τῇ Ἀνατολῇ τοῦ Λονδίνου, τῆς ὁποίας Σεβάσμιος ἦτο ὁ δούξ τοῦ Sussez. Οὐδεὶς ὑμῶν ἀγνοεῖ ὅτι οἱ ἄγγλοι Μασῶνοι Οξυ-

μάζονται ὑπὸ παντὸς τοῦ κόσμου ἐπὶ ταῖς εὐεργετικαῖς αὐτῶν πράξεσιν. Ἡ λέσχη ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν Λεοπόλδος εἶχεν εἰσελθεῖ ἀντιλαμβάνεται τῶν δυστυχιῶν τῶν Ἀδελφῶν, μεριμνᾷ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἀνατροφὴν τῶν ὄρφανῶν, καὶ ἐνσχολεῖται περὶ τὴν μαθητείαν καὶ τὴν συντήρησιν τῶν ἀτυχῶν τούτων ὄντων ἐν τρισὶ διαφόροις καταστάμασιν εὐρισκομένοις ὑπὸ τῆν προστασίαν τῆς κυβερνήσεως.

Ὁ Ἀδελφὸς Λεοπόλδος τοῦ Σάξ Κοβούργου διακρίθη διὰ τοῦ εὐγενοῦς χαρακτῆρός του καὶ τῆς πρὸς τοὺς δυστυχεῖς ἀγάπης του. Ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν μεγάλων ἀξιωματικῶν (hautes dignitaires) τοῦ ἐργαστηρίου του, καὶ ἀντεμείρθη ὁ πρὸς τὸ τάγμα ζῆλος καὶ καὶ ἡ ἀφοσίωσίς του διὰ τινος ὑψηλῆς διακρίσεως σπανιώτατα ἀπονεμομένης. Ἐξελέχθη Ἰππότης Kadosch (*). Ἡ λέξις Kadosch σημαίνει Ὁσιότης τοῦ βίου. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ Ἰππότης Kadosch δὲν εἶναι « ὁ ράθυμος εὐλαβὴς θρῆ δεισιδαιμονία ἀγιάζει, ἀλλ' ὁ ἀγνὸς ἀνθρωπος, ὁ ἀκέραιος, ὁ χρησῖμος, ὁ δίκαιος καὶ ἀγαθός, ὁ ὑπηρετῶν τὴν πατρίδα του καὶ ὑπέικων τοῖς νόμοις αὐτῆς, ὁ ἀπολαύων τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς ἀνευ καταχρήσεως, ὁ ὑποφέρων τὰ δεινά της, καὶ λαμβάνων ὡς γνώμονα ἀλάνθαστον τῆς διαγωγῆς του τοὺς φυσικοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ὡς ἀπορρίοντα ἐκ τοῦ ὑπερτάτου ἀρχιτέκτωνος τῶν κόσμων. »

« Ὁ Ἰππότης Kadosch πιστεύει εἰς ἓνα Θεόν, μοναδικὸν δημιουργὸν καὶ διατηρητὴν τοῦ παντός, εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. »

(*) Ἡ λέξις Kadosch εἶναι ἡ ἑβραϊκὴ Kadosch σημαίνουσα ἁγίος. Σ. Μ.

«Τὸ ὑψηλὸν τοῦτο δόγμα δὲν παραδέχεται ἕν ἄθεον καὶ ἀποκροῖται τὸν ὑλισμὸν. Ἄν ἐπιμυθῆτε ἐν τῇ συνειδήσει καὶ ἀφίενε εἰς ἕκαστον τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀκολουθῆ τὸ δόγμα τοῦ ἀπαιτεῖ μόνον ἀρετὴν καὶ εὐεργετικότητα.»

Ἰδοὺ ἡ σχολὴ εἰς ἣν ἐξεπαιδεύθη ὁ ἐπίδοξος βασιλεὺς τῶν Βέλγων. Ἰδοὺ τὰ διδάγματα τὰ ἀναθρέψαντα τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ γνωρίζετε ὅποιον βασιλέα παρόμοια διδάγματα ἠδυνήθησαν νὰ καταστήσωσιν. Ἄς τὸ μάθη ὁ ἀφώτιστος (*) κόσμος, καὶ πάντες οἱ ἀποκαλοῦντες ἡμᾶς αἰρεσιν ἀποπνέουσιν τὸ ἐγκλημα καὶ καθαπομένην τῶν ἱερῶν καὶ δημοσίων, ἄς μάθωσιν οὗτοι παρ' ἡμῶν ὅτι ὁ Λεοπόλδος Α΄, ἐνώπιον τοῦ τάφου τοῦ ὁποίου οἱ λαοὶ καὶ οἱ Βασιλεῖς κύπτουσι μετὰ σεβασμοῦ, ἦτο Ἄδελφός Μασῶνος, καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ θρόνου τούτου, τὸν ὁποῖον ἐδόξασε διὰ τῶν ἐξόχων του προτερημάτων, δὲν ἐπραττεν ἄλλο ἢ νὰ ἐκπληροῖ τὰ δόγματα τῆς Μασωνίας. Ὅποια λαμπρότερα ἀνασκευὴ καὶ μᾶλλον ἐνδοξος κατὰ τῶν συκοφαντιῶν αὐτῶν ἢ ὁ δημόσιος βίος τοῦ βασιλέως τούτου Φραγκμασῶνου! Στυγνοὶ διδάσκαλοι τοῦ μεσαιῶνος, ἐχ-

θροὶ τοῦ φωτός καὶ τῆς ἀληθείας, προσπαθήσατε εἰς τὰς ἐξελίξεις ὅτι ὁ σοφὸς οὗτος Μονάρχης ἀπετέλει μέρος αἰρέσεως ἥτις, κατὰ τοὺς λόγους προσφάτου τινὸς ἐγκυκλίου, συνομοτεῖ φανερὰ ἢ λάθρα ἐναντίον τῶν νομίμων ἐξουσιῶν.

Ὁ Λεοπόλδος εἶδε τὴν βρεττανικὴν κυβέρνησιν προσφέρουσαν τὴν προστασίαν τῆς τῆ μεγάλης ἠνωμένης κανονικῆς Λέσχης τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἠθέλησε νὰ προσφέρῃ ἐπίσης τὴν προστασίαν τοῦ τῆ Μεγάλῃ Ἀνατολῆ τοῦ Βελγίου.

Δὲν εἶμαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σᾶς ἀναμνήσω, Ἀδελφοί μου, τίνι τρόπῳ ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1830 ἐκλείσει τοὺς ναοὺς μας· ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ καθήγοντος ἐκάλεσε μετ' οὐ πολὺ τοὺς Μασῶνους εἰς τὴν ἐργασίαν. Τῆ 29 ἀπριλίου 1832, ἡ Λέσχη τῶν Ἀληθῶν Φίλων τῆς Ἐνώσεως, ἐώρτασε τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς. Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἀνεζωπύρωσε τὸν ζῆλον πρὸς τὴν τακτικότητα τῶν ἐργασιῶν. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπιόντος μηνός, τὸ ἐργαστήριον τῆς Ἐνώσεως ἐξελέξατο πρεσβείαν ἐντεταλμένην νὰ ἐπιδώσῃ τῷ Βασιλεῖ τὸ ἀναμνηστικὸν νομιματόσημον τῆς πεντηκονταετηρίδος τῆς Λέσχης. Ἡ πρεσβεία αὕτη εἰσῆχθη παρὰ τοῦ στρατηγοῦ Πρίς καὶ ἐγένετο εὐπροσηγόρως δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως. Ὁ Λεοπόλδος διελέχθη μετ' αὐτῆς περὶ τῆς ἐντολῆς ἣν ἠδύνατο ν' ἀναδεχθῆ ἡ Μασωνικὴ Ἀδελφότης νὰ ἐπανιδρύσῃ τὰς ἀγροτικὰς ἀποικίας τοῦ Wortel. Ἰπεγράωσε πρὸ πάντων τὴν πρεσβείαν νὰ ἀναπτύξῃ, ἐν ταῖς ἐργαστηρίοις, τὸν ἔρωτα τῆς πατρίδος καὶ τὸ ἐθνικὸν φρόνημα.

Τὸ ἐπιόν ἔτος ἡ Μεγάλῃ Ἀνατολῆ ἐνηγολήθη περὶ τὸν ὀργανισμόν τῆς καὶ ἐψηφίσατο τοὺς γενικοὺς νόμους τοῦ τάγματος. Τὸ 22 ἄρθρον τῶν κανονισμῶν τούτων λέγει: «Αἱ πράξεις τῆς Μεγάλῃς Ἀνατολῆς θέλουσιν ἐπιγράφεσθαι πρὸς τὸ δόξαν τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ Σὺμπαντος καὶ ὑπὸ τὴν εἰδικὴν προστασίαν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Λεοπόλδου βασιλέως τῶν Βέλγων.» Ὁ πρῶτος μέγας Ἐπόπτης ἀνέφερε τῷ Βασιλεῖ περὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεως, τῷ ἐνεχείρισεν ἐν ἀντίτυπον τῶν κανονισμῶν καὶ τὸ ἀναμνηστικὸν νομιματόσημον. Ὁ Μονάρχης τῷ προσέφερε δῶρον ποσὸν τι-

χιλίων φράγκων διὰ τὸ ταμεῖον τῆς ἀγαθοποιίας.

Χάρις εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Βασιλέως συνέστησαν πολλαὶ στρατιωτικαὶ λέσχαι, καὶ ἀνεπτύσσεται παρὰ τοῖς ἀνθρώποις αὐτοῖς, τοῖς κεκλημένοις νὰ ὑπερασπίσωσι ποτε τὴν πατρίδα καὶ τοὺς νόμους αὐτῆς, ὁ ἔρωσ τῆς πατρίδος καὶ τὸ ἐθνικὸν φρόνημα· ἀλλ' ὑπῆρχον τότε παρὰ τῷ Βασιλεῖ ἄνθρωποι οἵτινες δὲν ἐξετίμων ὡς αὐτὸς τὰς εὐπραγίας τῶν μασωνικῶν ἐταιριῶν, καὶ εὐρέθη ὑπουργὸς καθολικὸς ἀπαγορεύσας εἰς τὸν στρατὸν νὰ συχναίξῃ εἰς τὰς λέσχας. Ὁ συνταγματικὸς Βασιλεὺς ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸν ὑπουργὸν τοῦ νὰ πράξῃ ὅ,τι ἠθέληεν.

Εἰς πλείστας ἐπισήμους περιστάσεις, ὁ Βασιλεὺς ἐδέχθη τὴν ἐνδειξιν τοῦ σεβασμοῦ μας, καὶ ἐν πάσῃ περιστάσει ἐπέδειξε τὸ ζῶηρον ἐνδιαφέρον ὅπερ ἠσθάνετο ὑπὲρ τῆς λαμπρότητος τῆς Ἀδελφότητος ἡμῶν.

Αἱ ἐνδείξεις αὗται τῆς ἀγαθότητος, καὶ μάλιστα ἡ εἰδικὴ προστασία ἣν παρεῖχε τῇ Μεγάλῃ Ἀνατολῇ, ἐπιβάλλουσι τὴν ἐπικηδεῖον ταύτην τελετήν. Δὲν εἶναι ἔργον κολακείας· ἀλλ' ἡ ἔκφρασις τῆς εὐγνωμοσύνης ἡμῶν, τῆς ἀδελφικῆς ἡμῶν ἀγάπης. Ὅτε ἦτο ἐπὶ τοῦ θρόνου, οὐδέποτε ἐκολακεύσαμεν αὐτόν· σήμερον δὲ ὅτε κείται ἐν τῷ τάφῳ, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν πᾶν τὸ ἀγαθόν, ὅπερ σκεπτόμεθα δι' αὐτόν, καὶ τὸ λέγομεν: Ἰπὸ τὴν μακρὰν καὶ ἐνδοξὴν βασιλείαν τοῦ, ἡ ἐλευθερία, ἡ γόνιμος αὕτη μήτηρ ἡ δημιουργοῦσα πάντα τὰ μεγάλα ἔργα, ἐνέπνευσε τοὺς καλλιτέχνας, τοὺς ποιητὰς, τοὺς σοφοὺς, τοὺς πολιτικοὺς ἡμῶν· ἡ πολιτικὴ ἡμῶν ἐκπαίδευσις ἐυσυστηματοποιήθη, ὁ ἐθνικὸς ἡμῶν πλοῦτος ἐπολλαπλασιάσθη, ἡ Βελγικὴ ἐπαγιώθη καὶ ἐπισύρει τὸν θαυμασμὸν καὶ τὸν φθόνον συνάμα τῶν ἄλλων λαῶν.»

Σᾶς τὸ εἶπον ἤδη, Ἀδελφοί μου, δὲν σκοπεύω νὰ ἀναμνήσω ὑμῖν πάσας τὰς πράξεις τῆς βασιλείας τοῦ σεβαστοῦ καὶ ποθητοῦ Ἀδελφοῦ μας, ἀλλὰ νὰ καταδείξω τὸν στοχασμὸν, ὅστις ἐνεψύχωνε τὸν βίον τοῦ καὶ ἐνέπνευσε τὰ ἔργα του. Ὁ στοχασμὸς οὗτος ἦτο ἡ αὐταπάρνησις. Ἀποδέχεται τὸν θρόνον ὡς εὐρύτερον πεδῖον ἵνα διαδώσῃ τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν,

ἵνα ἐργασθῆ ἰσχυρότερα πρὸς τὴν ἠθικὴν βελτίωσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις εἶναι ὁ ὑπέρτατος σκοπὸς τῆς Μασωνίας.

Διότι ὁ ἐνδοξος οὗτος Μασῶνος ἐννόει ὅτι τὸ ἀληθὲς μεγαλεῖον τοῦ ἀνθρώπου ἐγκτεται ἐν τῇ ἀφοσιώσει, ἐν τῇ ἀφιλοκερδεῖ, ἐν τῇ θυσίᾳ.

Τί εἶναι ἡ βασιλικὴ ἰσχὺς, ἐάν δὲν χρησημεύῃ πρὸς τὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ; Ὅποιον βᾶρος ἔχει ἐν τῇ πλάστιγκι τῆς αἰωνίας δικαιοσύνης, τὸ σκῆπτρον, τὸ στέμμα, ὅτε ὁ φέρων ταῦτα δὲν ἔχει ἢ σκοποὺς ἐγωϊστικοὺς καὶ ἀπολαύσεις ὑλικὰς, μὴ σκεπτόμενος τὰς ἐπερχομένας γενεάς, αἵτινες θέλουσι τὸν δικάσει;

Ἰπῆρξαν ὑπερήφανοι μονάρχαι τῶν ὁποίων τὸ διάδημα ἐλαμπεν ὡς ὁ ἥλιος· ἐδέσποζον ἐπὶ μεγάλων αὐτοκρατοριῶν, τῶν ὁποίων οὔτε κόκκος ἄμμου μένει· ἐνίκησαν πολλὰς μάχας, ἀλλ' ἐκ πάσης ταύτης τῆς ἐφημέρου αὐτῶν ἰσχύος δὲν ἀπομένει οὐδεμίαν καλὴ ἀνάμνησις.

Ὁ Λεοπόλδος ὑπέρκειται αὐτῶν δι' ὄλου τοῦ μεγαλείου ἀρχαίου ἥρωος, καὶ εὐεργέτου τῆς ἀνθρωπότητος. Ἰδρυσεν μνημεῖον μεγαλείου καὶ δόξης; ἔθνος ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον. Ἐγκαταλείπει ὄνομα ἀθάνατον καὶ μέγα ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν. Ὁ κόσμος θέλει μάθει παρὰ τούτου τίνι τρόπῳ ἡγεμῶν τις δύναται νὰ γίνῃ εὐλογητὸς παρὰ τῷ λαῷ του.

Ἡ ζωὴ του ἦτο ἐνδοξος· ὁ δὲ θάνατός του θέλει εἶσθαι γόνιμος· φωνὴ ἀνέρχεται τοῦ τάφου του καὶ κράζει ἡμῖν: Ἀδελφοί, ἐστὲ ἀφοσιωμένοι. Ἀδελφοί, ὑπηρετήτε τὴν πατρίδα σας, δοξάζετε αὐτὴν διὰ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν ἔργων σας· ὑπηρετήτε τὴν ἐλευθερίαν, ὑπηρετήτε τὴν ἀνθρωπότητα.

Εἶθε, Ἀδελφοί Μασῶνοι, ἡ ζωὴ τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν Ἀδελφοῦ Λεοπόλδου, ἥτις ἀφιερῶθη εἰς τὴν δόξαν τῆς πατρίδος καὶ τὴν εὐημερίαν τῆς ἀνθρωπότητος, νὰ θερμαίνῃ τὸ θάρρος ἡμῶν καὶ νὰ μᾶς παρορμᾷ εἰς πράξεις ἐνδοξοῦς. Οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι ἀσθενὴς καὶ ἀνευδυνάμενος· διότι τίς γνωρίζει τὴν ἠθικὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅτε εὐγενὴς πράξις ὀδηγῆ αὐτόν; Τίς γνωρίζει τὴν δύναμιν του; Ὅτε ὁ ἀνθρώπος ἐμπνέεται ὑπὸ τοῦ μασωνικοῦ τούτου δόγματος, ὅπερ διδάσκει αὐτόν ὅτι ἡ ψυχὴ καθαπο-

(*) Ἡ λέξις profane ἔχει ἐν τῷ λεξικῷ τὰς σημασίας: ἀνόσιος, ἐτερόθρησκος, ἀμύητος, ἀτέλειστος ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα. Ἐπὶ δὲ πραγμάτων κατὰ τῆς θρησκείας, ἀνίερτος, βέβηλος. Ἐπὶ δὲ συγγραφῶν, ἐτερόθρησκος, ἐθνικὸς· πρὸς δὲ καὶ κοσμικὰς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ, autour ecclesiastique. Μεταφορικῶς δὲ, ἀμαθὴς, ἀγροῖκος καὶ μιαιφὸς ἐπὶ οἰουδήποτα. Ἡμεῖς ὅμως εὐρύομεν αὐτὴν κατὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ ἔρῳρου τούτου ἐπὶ τῆς περιστάσεως le trône profane, ὅτε οὔτε ἀμύητος οὔτε βέβηλος δύναται νὰ ἦναι ὁ θρόνος, οὔτε ἐθνικὸς, ἢ ἀγροῖκος· μετεφράσαμεν λοιπὸν, ἀμφιβάλλοντες, τὴν φράσιν ταύτην ὑπὸ τὸ ὄνομα ὁ θρόνος· κατόπι συνητησαμεν τὴν φράσιν le grandeur profane, ἕτινα δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἀποκαλέσωμεν κυριολεκτικῶς παρὰ κοσμικὰ μεγαλεῖα· εἶτα δὲ ἐπὶ προσώπων, ὡς l'homme profane καὶ le monde profane, τὰ ὁποῖα μεταφράσαμεν ὁ ἀφώτιστος ἀνθρώπος, ὁ ἀφώτιστος κόσμος, ἀντὶ ὁ βέβηλος, ὁ ἀνόσιος ἢ ὁ ἀμύητος καὶ ἀτέλειστος· διότι ἡ Μασωνία, ἥτις στήριζεται ἐπὶ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ἀγάπης, δὲν δύναται ν' ἀποδίδῃ τοιαῦτα ἐπίθετα, καὶ νὰ ἐγείρῃ φραγμὸν τῶν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς κοινωνίας. Ἐνισχύει δὲ ἡμᾶς εἰς τὴν ἰδίαν ὅτι ἡ λέξις ἀφώτιστος εἶναι ἡ ἐπιτυχέστερα καὶ μόνον ἐμπέπουσα καὶ τὸ ὅτι οἱ Μασῶνοι ἐκαλοῦνται πάντοτε Περφωτισμένοι, ὡς οἱ μόνον ἐκ τῶν ἀργαιοτάτων χρόνων τὴν ΔΑΗΘΕΙΑΝ (τὸ Φῶς) ἐπίληθοντες καὶ ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις αὐτῶν διδασκόμενοι αὐτὴν, ἐν τῷ μίση τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀμαθείας τῶν αἰώνων.

τάσει τὴν ὕλην, καὶ ὅτι δύναται νὰ ὑψωθῇ μέχρι τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, τίς θέλει τολμήσει νὰ εἶπῃ ὅτι οὐδεὶς ὑμῶν, ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς αὐταπαρνήσεως, δὲν δύναται νὰ ὑψωθῇ μέχρι τοῦ ἠρωϊσμοῦ; Ἄς ἀπομακρύνωμεν ἡμῶν καὶ τὰς τλαιπωρίας καὶ τὰς ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου τούτου, αἰτινες ἀμβλύνοσι τὸν νοῦν καὶ καταστρέφουσι τὴν ἀρετὴν ἃς καταφύγωμεν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ συνειδήσει, ὅπου λάμπει ἡ δᾶς τοῦ ἠθικοῦ μεγαλείου, καὶ ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἀντλεῖ τὴν ἰσχὺν νὰ ἐπιζήσῃ. Ἄς κατοικίσωμεν τὴν γόνιμον ταύτην ἀτμοσφαῖραν ὅπου βλαστάνει ὁ σπόρος ὁ παράγων τοὺς ποιητὰς, τοὺς καλλιτέχνας, τοὺς σκεπτικούς, τοὺς ἀποστόλους, καὶ ἤρωας. Ἄς δοξάσωμεν τὴν πατρίδα μας ἃς ὑπηρετήσωμεν τὴν ἀνθρωπότητα! καὶ ἃς ἀφήσωμεν μεθ' ἡμᾶς μνημεῖον τῆς ἐντεῦθεν διαβάσεώς μας, ἵνα, κειτόμενοι ἐν τῷ τάφῳ τούτῳ, ἀκτίς δόξης πίπτῃ θερμαίνουσα τὴν κόνιν μας.

Ὅτε ὁ Ἀδελφὸς Μέγας Ῥήτωρ ἐκάθησεν, ἡ Στήλη τῆς Ἀρμονίας τονίζει Ὑμνον Μασωνικόν, ποιηθέντα μὲν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ Μάρκελ-Βριόλ, τονισθέντα δὲ παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ Καρόλου Χάνσεν.

ΥΜΝΟΣ (*)

ΤΠ

ΣΚΙΑ ΔΔΕΛΦΟΥ ΟΣΤΙΣ ΥΠΗΡΞΕ ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Οἱ Ὀρῆνοι.

(Χορός).

Τὴν ἀνατολὴν καλύπτει
Σκέπας νεκρικὸν πυκνὸν,
Τὸν ἀστρώδη οὐρανὸν
Καὶ τὴν λάμψιν τῆς μᾶς κρύπτει.
Ἢ σιγὴ εἰς τὸν ναὸν
Τῶν νεκρῶν ἐδῶ κοιμᾶται
Καὶ ὁ Σαβαὼθ θεᾶται
Ἀσθενῆ! . . . τὸν κραταῖόν. . .

(*) Τὴν μετάφρασιν τῶν στίχων τούτων δεξιολομεν εἰς τὸν φίλον Κ. Ἀρ. Κηρύκον, ὅστις μετριάσει ἐνίοτε τὸ ἐπίμοχλον, ἀλλ' ὅπερ φιλανθρώπως ἐξασκεῖ, τοῦ ἱατροῦ ἐπάγγελμα, ἀσπαζόμενος τὰς Μούσας, ἦδη δὲ μάλιστα ὅτε περὶ τὰ λουτρά τῆς Μουνυχίας φοιτᾷ.

Θρῆνος πρῶτος.

Δὲν ζῆ πλέον! Δὲν ζῆ πλέον! ὁ πανίσχυρος ἐκεῖνος,
Καὶ τὸ σοβαρὸν του σκῆνος
Ἰπνον νεκρικὸν κοιμᾶται.
Πλὴν ἡ θεία του ψυχὴ
Εἰς τὸν γήϊνον λειμῶνα,
Τὸν οἰκτρὸν καὶ δυστυχεῖ,
Ἰπὸ τὸν βαρὺν ἐτέθη τῶν νομίμων μας κανόνα,
Διὰ τῶν ὁποίων ἴσα ἀναξ καὶ λαὸς μετράται!
Ναί! ὁ βασιλεὺς Μασῶνος τῷ αὐτῷ σαθρῷ μετράται.

Θρῆνος δεύτερος.

(Μονωδία).

Σεῖς, ὦ τέκνα Ἰράμ, (*) τεθλιμμένα,
Τῶν πενήθιμων ἑδῶν μας τοῦ μέλους
Ἀκροᾶσθ' ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους,
Ἀκακίας θαλλοῖς ἐστεμμένα.

(Ἔσσμα).

Βασιλεὺς ὑπῆρξε μέγας, βασιλέων ἦτο γόνος,
Καὶ ὑπέστη πάσας ἡδὴ
Τὰς πικρίας, ἕσας διδοῖ
Ὁ ἀπάτης γέμων θρόνος.
Οὐδ' ἡ κίσσα τοῦ ἀπλήστου,
Οὐδ' ὁ φθόνος τῶν ἀρχόντων
Ἦρχουν κατὰ τῆς ζωῆς του
Νὰ τοξεύσουν τὸν ἰόν των.
Ἦξευραν ἐπιτηδείως
Τὰς φατρίας νὰ κοπάξῃ
Καὶ τὰς στάσεις νὰ δαμάξῃ
Διὰ νοερᾶς ἰσχύος.

Δὲν ζῆ πλέον! Δὲν ζῆ πλέον! ὁ πανίσχυρος ἐκεῖνος,
Νεκροστόλιστον κοιμᾶται
Εἰς τὸν ζοφερὸν κευθμῶνα
Τὸ ἀγέρωχόν του σκῆνος,
Ὅπερ τὸν βαρὺν ἐδέχθη τῶν νομίμων μας κανόνα,
Διὰ τῶν ὁποίων ἴσα ἀναξ καὶ λαὸς μετράται.
Ναί! ὁ βασιλεὺς Μασῶνος τῷ αὐτῷ σαθρῷ μετράται.

(Χορός).

Τὴν ἀνατολὴν καλύπτει
Σκέπας νεκρικὸν πυκνὸν
Τὸν ἀστρώδη οὐρανὸν
Καὶ τὴν λάμψιν τῆς μᾶς κρύπτει.
Ἢ σιγὴ εἰς τὸν ναὸν
Τῶν νεκρῶν ἐδῶ κοιμᾶται
Καὶ ὁ Σαβαὼθ θεᾶται
Ἀσθενῆ! . . . τὸν κραταῖόν. . .

Μονωδία, προσευχὴ καὶ χορός.

Ἀδελφοὶ ἐν τάξει πάντες! Ἀναστάντες, δεηθῶμεν
Ἀρχιτέκτονα τὸν μέγαν καὶ παγκόσμιον δεσπότην

(*) Ὁ Ἰράμ ἦτο ἀρχιτέκτων Σύριος, εἰς δὲ ἐντέθη ἡ ἑκοδόμησις τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος. Ἡ ἱστορία του χρησιμεύει ὡς βᾶσις τῆς μνήσεως εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ διδασκάλου παρὰ τοῖς Μασῶνοισι.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

ΠΕΡΙ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Πρό τινων ἐτῶν, εὕρισκόμενος εἰς Λυών, ὠδηγήθη παρὰ τῷ Κ. Μ. ^{***}, ὅστις εἶναι ἐνθουσιώδης ὀπαδὸς τῆς μαγνητικῆς ἐπιστήμης. Ἡ μαγνητιζομένη ἦτο νεάνις δεκαοκταετῆς περιήπου, ὡχρὰ καὶ ῥαδινῆ, τὸ ἦθος ἔχουσα τεθλιμμένην. Ἦτο δὲ, ὡς μὲ εἶπον, ῥάπτρια τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἐκαλεῖτο Λουίζα. Εἴμεθα περὶ τὰ δώδεκα πρόσωπα συνηθροισμένα ἐν τινι εὐρείᾳ αἰθούσῃ. Ἐκάθησαν τὴν νεάν κόρην ἐπὶ θρονίου καὶ ὁ Κ. Μ. ^{***} προσβλέπων αὐτὴν κατὰ πρόσωπον, ἤρξατο τὰς μαγνητικὰς περιαγωγὰς. Μετὰ δέκα λεπτὰ αὕτη ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καὶ δὲν ἐσάλευσε πλέον. Ἦτο ἐλαφρῶς δύσπνοος, ὁ δὲ ὕπνος μοι ἐφάνη ἐντελής. Ὁ Κ. Μ. ^{***} τῇ ἐπέβαλε νὰ περιέλθῃ τὴν αἰθουσαν, καὶ, τὸ ὁμολογῶ, ἠσθάνομην ζωερὸν αἰσθημα συμπαθείας διὰ τὴν νεαρὰν ταύτην κόρην, ἥτις ἠκολούθει, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους καὶ τοὺς βραχίονας κρεμαμένους, πάσας τὰς κινήσεις τοῦ μαγνητιστοῦ. Ἄνθρωπος τις εἰτῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν. Ἡ Λουίζα εἶπεν: εἶναι ὁ Κ. Κάρολος ἦτο αὐτὸς τῷ ὄντι. Ἐπαίξεν ἐν παιγνίδιον ἐκαρτε μετὰ τοῦ μαγνητιστοῦ τῆς ἐκαθήμην ὀπισθεν αὐτῆς, καὶ παρετήρουν ὅτι ἔθετε τὸ χαρτίον τῆς, ἔκοπτεν, ἐτσάκιζε καὶ ἔρριπτεν ἀτοῦ λίαν εὐστόχως, δις δὲ μόνον ἔσφαλε μικρόν.

Νέος τις ἐκάθισεν εἰς τὸ κύμβαλον καὶ ἔπαιξε μελωδίαν τινὰ τοῦ Σοῦμπερ. Ἡ μορφή τῆς Λουίζης ἐνεψυχώθη, καὶ ἐφαίνετο ἐκφράζουσα ὅλους τοὺς ἦχους τοῦ ρυθμικοῦ μέλους. Τὴν μελωδίαν διεδέχθη ἦχος χορευτικὸς. Ἡ Λουίζα ἠγέρθη καὶ ἤρξατο χορεύουσα, εἶτα ἔπαυσεν εὐθὺς ὡς καὶ τὸ κύμβαλον ἔπαυσεν.

Ἐπεθύμησα νὰ τὴν ἐρωτήσω μ' ἔθεσαν εἰς συνάφειαν μετ' αὐτῆς, καὶ τότε τὴν ἠρώτησα, δεικνύων αὐτῇ τὸ χρηματοφυλάκιόν μου, πόσα χρήματα περιείχε. Χρυσᾶ, ἀργυρᾶ καὶ χαλκᾶ μοι ἀπεκρίθη, ἀλλὰ

Καὶ ἀδιακρίτως πάντες εἰς τοὺς πόδας ὑψωθῶμεν
Τοῦ ἰερωθᾶ (*), ὑμνοῦντες τὸν Σωτήρα Φωτοδότην
Ἐν τῇ ἀγαθότητι του, ἕπως, ὡς Θεὸς ἐλέων
Κ' οἰκτιρῶν, τὸν Ἀσπὸλδον τάξῃ ἐν σκηναῖς δικαίων.

Εἰσάκουσόν μας, Κύριε. γαί! τῆς δημιουργίας,
Σὺ, ὅστις σὺν τῷ ἔρωτι ἐπλάσας τὰς ἐλπίδας,
Σὺ, ὅστις ῥίδα ἐπλάσας συνάμα καὶ ἀκίδας,
Σὺ, ὅστις τῶν αἰτιατῶν περὶ τὰς αἰτίας,
Τὰς αἰωνίους σου αὐτῷ ἀνοίξον κατοικίας.

(*) Ἀδελφὸς Μέγας Ῥήτωρ αἰτεῖ τὴν προσφορὰν τῶν μύρων καὶ τῶν ἀνθέων καὶ ἐξαιτεῖται τὴν κλεισιν τοῦ Τάφου.

(*) Σεβασμιώτατος Μέγας Διδάσκαλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου τῶν Τελετῶν, ἐρχεται ἔμπροσθεν τοῦ βωμοῦ, καίει τρεῖς μύρα, καὶ λέγει:

« Εἶθε ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀδελφοῦ μας ν' ἀναβῇ καὶ πάλιν πρὸς τὴν οὐράνιον αὐτῆς πατρίδα, ὡς ὁ καπνὸς τοῦ λιθανωτοῦ τοῦ τούτου ὑψούμενος ἀνέρχεται πρὸς τὸν οὐρανόν! »

Ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ Ὀρόνου, ἐπαναλαμβάνει:

• Ἀδελφοί μου τῆς Ἀνατολῆς, εὐχαριστήθητε νὰ με συνοδεύσητε, ἵνα πορευθῆντες ῥίψωμεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Σεβασμίου Ἀδελφοῦ μας ἀνθή, ὡς ἔμβλημα τῆς φιλίας, ὡς σύμβολον τῆς λύπης μας. »

(*) Μέγας Διδάσκαλος καὶ οἱ κατέχοντες θέσιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἀδελφοὶ διευθύνονται πρὸς τὸ μαυσωλεῖον καὶ ἐπιρρίπτουσι τρεῖς ἐπὶ τοῦ τάφου φύλλα ἀνθέων. Τοὺς Ἀδελφοὺς τῆς Ἀνατολῆς διαδέχονται οἱ Ἀδελφοὶ Μεγάλοι Ἐπόπται παρακολουθούμενοι ὑπὸ τῶν Στηλῶν αὐτῶν.

Ὅτε ἡ προσφορὰ ἐτελείωσεν, ὁ Σεβασμιώτατος Μέγας Διδάσκαλος, προσκαλέσας τὴν ὁμήγουριν νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ σταθῇ ἐν τάξει, ἐκφωνεῖ τὴν Ἐπίκλησιν. (Ἀκολουθεῖ.)

(*) Ἡ λέξις ἰερωθᾶ εἶναι, κατὰ τινες, Ἑβραϊκῆ, ἢ Ἀραβικῆ κατ' ἄλλους· ἐπειδὴ εἶναι μακρὰ ἡ διαμάχη ἐπὶ τῆς παραγωγῆς αὐτῆς περιοριζόμεθα νὰ εἰπῶμεν ὅτι εἶναι ἡ παρ' ἡμῶν Σεβασίω μεταφραζομένη.

ὁ περιβάλλον αὐτὸ χάλυψ μὲ κωλύει νὰ διακρίνω τὸ περιεχόμενον ποσόν. Ἡ πατὰ το δὲ προφανῶς διότι χρυσᾶ δὲν περιείχεν.

Ἐπειδὴ ἐφαινετο ἀποκαμωμένη, ὁ Κ. Μ*** ἐνόμισεν εὐθετον τὴν περίστασιν νὰ διαλύσῃ τὴν συνεδρίασιν. Ἡρώτησε λοιπὸν τὴν νεάνίδα πότῃ ὥραν ἤθελε νὰ κοιμηθῇ.

Πέντε λεπτὰ ἀπεκρίθη αὐτῇ. Τῷ ὄντι δὲ μετὰ πέντε λεπτὰ ἡ Λουίζα ἀφύπνισθη. Κατὰ τὴν λήξιν ὅμως τῆς διορίας ταύτης παρετήρησα ὅτι ὁ μαγνητιστὴς ἔκαμε κίνησιν τινὰ ἀνυπομονησίας, ἥτις ὁμοίαζε πολὺ πρὸς συμπεφωνημένον σημεῖον.

Τὴν ἐπαύριον εἶχον νέαν συνεδρίασιν. Εἶχον ἀμφισβολίας καὶ ἐπομένως ἐπρότεινα νὰ δέσω βινόμακτρον τι ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νέας κόρης. Ἐὰν ἤθελεν ἐπαναρχίσει τὸ χαρτοπαίγιον μετὰ τῆς αὐτῆς τῆς προτεραίας ἐπιτυχίας ἤθελον ὁμολογήσει ἐμαυτὸν νικηθέντα. Ἡ Λουίζα ἀπεκοιμήθη καὶ πάλιν φέρουσα ὀφθαλμοδυσίαν ἀλλ' ἐδείκνυτο ἀνήσυχος καὶ ἐπανελάβε πολλάκις ὅτι ὑπέφερε καὶ ἐπεθύμει νὰ τὴν ἀφήσωσιν ἡσυχον· ὁ Κ. Μ*** τὴν ἀφύπνισε καὶ ἀνέβαλον τὴν συνεδρίασιν εἰς ἄλλοτε. Τὴν ἰδίαν νύκτα ἀνεχώρησα εἰς Παρισίους ὡς πάντοτε ἀπιστος.

Ἡ ὄρασις διὰ τῶν μὴ διαφανῶν σωματικῶν εἶναι ἐν τῶν μάλλον ἀμφισβητούμενων μαγνητικῶν φαινομένων. Ἰδοὺ γεγονός τι, ὅπερ μοι διηγήθη ὁ Κ. Ε***, ὅστις, προκειμένου περὶ μαγνητισμοῦ, δὲν διστάζει νὰ εἴπῃ, νὰ ἰδῶ καὶ νὰ μὴ πιστεύσω, ἐπομένως ἀξιοπίστον.

« Ὁ ἰατρὸς Μ*** μοι ἀπήντησεν ἡμέραν τινὰ τὴν πρότασιν ταύτην: γράψετε οἰανδήποτε φράσιν θέλετε, θέσατε τὸν χάρτην ἐπὶ τῆς θήκης ταύτης, ἥτις εἶναι ἐπὶ τῆς ἐστίας μου, κλείσατε τὴν στεγανῶς καὶ ἀναλαμβάνων νὰ κάμω νὰ μαντευθῇ ὅ, τι ἐγράψατε. Τῷ ὄντι, ἐγράψα λέξεις τινὰς καὶ ἔθεσα τὸν χάρτην ἐν τῇ θήκῃ, ἣν ἐσφράγισα προσεκτικώτατα διὰ κηροῦ ἰσπανικοῦ ἐπιθέσας τὴν σφραγιδά μου.

« Τὴν ἐπαύριον ἔλαβον τὴν θήκην, φέρουσαν ἀναλλοιώτους τοὺς τύπους τῆς σφραγίδος μου, μετὰ τοῦ γραμματίου τούτου.

« Συνεβουλεύθη τὴν Ἑρμανς, τὴν μαγνητιζομένην μου, ἥτις μοι εἶπεν ὅτι ἐγράψατε τὴν φράσιν ταύτην: « ἡ πίστις ὑπερνικᾶ τὰ κωλύματα. »

Ἐμείνα ἐκπληκτος.

— Λοιπὸν, εἶπον τῷ Κ. Ε*** τίρρα πιστεύετε εἰς τὸν μαγνητισμὸν.

— Ὡς εἰς τὸν Ροβέρτον Οὐδὶν, μὲ εἶπεν. Οἱ φυσικοὶ καὶ οἱ γόητες Κόνος, καὶ Ἄμιλτον, ἐπραξάν πολλάκις ἐκπληκτικώτερα τῶν μαγνητικῶν φαινομένων. Ἐν τούτοις πιστεύομεν τὰ μὲν χωρὶς νὰ ἔχωμεν πίστιν εἰς τὰ ἕτερα. Τοῦτο προέρχεται ἴσως διότι τὰ τελευταῖα δὲν ἔχουσιν ἐξήγησιν εὐπαράδεκτον.

Ἐν ταῖς πολλαῖς δοκιμασίαις αἰτινες ἐγένοντο, εὗρον μεγαλειότερον ἀριθμὸν περιπτώσεων ἀναισθησίας ἢ σαφηνείας ἰδεῶν. Ἐγενόμην ποτὲ μάρτυς δοκιμασίας τινὸς ἥτις ἰσχυρῶς μὲ συνεκίνησεν. Ἐν τινι ὁμηγύρῃ ὁ Κ. Ε***, ὅστις καταγίνεται πολὺ περὶ τὸν μαγνητισμὸν, χωρὶς νὰ ἐπαγγέλεται τὸν μαγνητιστὴν, προέτεινεν εἰς τινὰ νεαρὰν κυρίαν, ἥτις παρευρίσκατο, νὰ τὴν μαγνητίσῃ. Αὕτη συγκατετέθη. Ὁ Κ. Ε*** ἤρξατο τὰς μαγνητιστικὰς περιαγωγὰς καὶ μετὰ ἐν τέταρτον ἡ κυρία αὕτη ἐφάνη ἀποκοιμηθεῖσα. Ὁ μαγνητιστὴς εἶπεν ἡμῖν ἐγγίστατέ τινι, εἶναι ἀναισθητὸς· τῷ ὄντι αἱ κνήμη καὶ οἱ βραχίονες εἶχον σκληρυνθῆ· ἠθέλησα νὰ κάμψω ἓνα τῶν βραχιόνων τῆς, ἀλλὰ μοι ἐφάνη ὅτι ἐκινδύνευε νὰ θραυσθῇ.

Ἐκαστος τῶν παρόντων ἠθέλησε νὰ κάμῃ δοκιμασίαν τινὰ ἐπὶ τῆς μαγνητισμένης κατὰ τὴν δεξιῆν του. Ὁ μὲν τῇ ἐνυττε τὴν χεῖρα διὰ βελόνης, ὁ δὲ τῇ ἔθετεν εἰς τὴν βίνα μεγάλην ποσότητα ταβάκου, ἕτερος τῇ ἔψαυε τὰ χεῖλη καὶ τὸ πρόσωπον διὰ τινος πτεροῦ, ἄλλος τέλος τῇ ἐπλησίασε τὸ φῶς τὸσῶν πλησίον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τῇ καύσῃ τὰς βλεφαρίδας. Αὕτη διέμεινεν ἀναισθητὸς οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐπιδείξασα συγκίνησιν.

Αἴφνης ἐκραύγασεν, οἱ βραχίονες τῆς συνεστράφησαν, οἱ ὀδόντες τῆς συνεκρούοντο, οἱ χεῖρες καὶ ὑελώδεις ὀφθαλμοὶ τῆς δὲν ἔβλεπον πλέον, φοβερὰ ἐν γένει κρίσις τὴν κατέλαβεν. Ὁ μαγνητιστὴς ἐσπευσε νὰ παύσῃ τάχιστα τὴν δοκιμασίαν ταύτην, ἥτις ἐλάμβανε λίαν δραματικὴν ὄψιν· ἤρξατο εὐθὺς τῶν περιαγωγῶν καὶ μετ' ὀλίγον ἡ νέα γυνὴ ἐξύπνησεν· ἀλλ' ἐπαρῶντο ὅτι ἠσθάνετο πονοκέφαλον ἰσχυρὸν, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν ὀδηγήσωσιν ἐπ' ὀχλήματος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ

ΕΡΜΑΡΡΑΚ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ,

ὑπὸ ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑ ΣΧΙΝΑ.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλ. 39—40.)

— Καὶ ὁ ἕτερος;

— Ὁ ἕτερος... θέλω σοὶ τὸν ὑποδείξει, ὅταν φθάσῃ ἡ στιγμή νὰ τὸν κτυπήσῃ. Εἶσαι διατεθειμένος νὰ μὲ ὑπακούσῃς εἰς ὅλα;

— Ναι, ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι ἡ διαταγὴ σου δὲν θέλει εἶσθαι ἐναντία εἰς τὴν πίστιν τοῦ χριστιανοῦ.

— Ἀπὸ τοῦδε ὄρους, ὄρους ὅταν σοὶ προτείνω νὰ ἐκδικήσῃς τὸν πατέρα σου; Ἄχ! ὑπὸ τὸν ὑμέτερον ὠχρὸν τῆς Νοβάρρας ἤλιον δὲν ἐννοεῖ τις τὴν ἐκδίκησιν! Ἡσύχασον, ἀτολμὲ νεανία, αἱ διαταγαί μου δὲν θέλουσι ποσῶς πληγῶσαι τὴν πίστιν σου, ἀν καὶ αὐτὴ ἐπίσης δὲν σοὶ ἀπαγορεύῃ νὰ ἐκδικήσῃς τὸν πατέρα σου δολοφονηθέντα.

— Ὡ! ὄχι, ὄχι! Ἀλλὰ μίαν λέξιν ἐτι! Τίς θέλει μοὶ ἀποδείξει τὴν ἀλήθειαν τῆς κατηγορίας σου κατὰ τοῦ δεσπότου δὲ Μωλεάκ!

— Ὁ τόπος ὅλος τὸν κατηγορεῖ ὡς ἐγὼ, ἀλλὰ θέλω νὰ σὰς παράσχω ἀπόδειξιν ἥτις θέλει σὰς καταπέσει. Φέρεις ἐπὶ σοῦ θήκην τινὰ περιέχουσαν δύο ἐγγράφα. Ἡ γραφία Κατερίνα Μάλθω ἡ τροφὸς σου ἔχει ἀναρτήσῃ τὴν θήκην ταύτην εἰς τὸν τράχηλόν σου. Πρὶν δ' ἀποθάνῃ σὲ ἠνάγκασε νὰ ὀρκισθῇς, ὅτι δὲν θέλεις ἀνοίξει αὐτὴν, εἰμὴ καθ' ἡμέραν θέλεις συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας σου.

— Ἀληθῶς!

— Λοιπὸν, ἔχεις εἶχον ἐτη ἀφότου ἢ δωδεκάτη ἐσήμανε, διότι ἐγεννήθη τὴν ἡμέραν τῆς εορτῆς τῆς μητρὸς σου.

— Τῶντι, ἡ Κατερίνα μοὶ διηγήθη τοῦτο πολλάκις.

— Ἄνοιξον λοιπὸν τὴν θήκην ταύτην καὶ ἀνάγνωσον.

— Δὲν βλέπω.

ὅπου ὑπέφερον ἀρκετά.

Θεωρούμενος ὡς ὄργανον τῶν φυσιολογικῶν φαινομένων ἢ ὡς μέσον θεραπευτικόν, ὁ μαγνητισμὸς δύναται νὰ καταλάβῃ θέσιν ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἱατρικῶν γνώσεων;

Ἐν τινι λογοδοσίᾳ ἀναγνωσθεῖσα κατὰ τινὰ συνεδρίασιν τῆς Ἀκαδημίας εὐρίσκονται τὰ ἑξῆς:

« Συνητήσαμεν εἰς δύο μαγνητιζομένους τὴν δύναμιν τοῦ προβλέπειν τὰς ὀργανικὰς ἐνεργείας τὰς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἔλαττον ἀπομεμακρυσμένας. Ὁ μὲν τούτων ἀνήγγειλε πολλοὺς μῆνας πρότερον τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν καὶ τὸ λεπτόν τὴν κυρίευσιν καὶ τὴν ἐπάνοδον τῆς ἐπιληπτικῆς προσβολῆς, ὁ δὲ ὑπέδειξε τὴν ἐποχὴν τῆς θεραπείας του.

« Αἱ προβλέψεις αὐτῶν ἐπαλήθευσαν.

« Τινὲς τῶν μαγνητισθέντων ἀσθενῶν, δὲν ἠσθάνθησαν οὐδεμίαν ὠφέλειαν, ἕτεροι μικρὰν βελτίωσιν, ἕτεροι δὲ ἐντελῆ θεραπείαν ἐκ παραλυσίας χρονίας. »

Τὰ μαγνητικὰ φαινόμενα ἀκολουθοῦνται πολλάκις ὑπὸ ἀρκετὰ περιέργων ἀποτελεσμάτων. Μαγνητιστὴς τις μοὶ διηγήθη τὸ ἀκόλουθον γεγονός:

« Ἐμαγνήτιζον, μὲ εἶπεν ἄνθρωπόν τινα ὅστις πρὸ ἐνὸς περιόπου ἔτους, ἠσθάνετο πόνον κατὰ τὴν δεξιάν κνήμην. Κατὰ τὴν δεκάτην θεραπείαν ἠσθάνθη εἰς τὴν ἄκρην τῶν δακτύλων ὑγρασίαν παγετώδη καὶ σύσπασιν τινὰ νευρικὴν, ὡς τὴν παραγερμένην ὑπὸ τοῦ θαλασίου ὕδατος. Εἶπα περὶ τούτου εἰς τὸν ἀσθενῆ, ὅστις μοὶ ἀπεκρίθη. « Γνωρίζω ἤδη τὴν ἀρχὴν τοῦ πόνου μου. Πρὸ δεκαοκτῶ μηνῶν διαπλέων τὸ μεταξὺ Χάβρης καὶ τοῦ Εὐέλπιδος ἀκρωτηρίου διάστημα ἐναυάγησα καὶ ἔμεινα βρεγμένος δύο ἡμέρας συνεχῶς, καὶ ἀναμφισβότως εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὀφείλω τὰς ὀδύνας μου. »

Εἶδον μάλιστα μαγνητιστὰς (ὡς τοῦλάχιστον διηγοῦνται) λαμβάνοντας τὸ νόσημα τῶν ἀσθενῶν τῶν. Οὕτω ὁ Κ. Ε*** μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι, μαγνητίζων ποτε στρατιωτικὸν τινὰ, ἔπαθεν ἐκ νευρικοῦ πόνου ἐπειδὴ ἐξ ἀμελείας διεύθυνε πρὸς ἑαυτὸν τὰς μαγνητιστικὰς περιαγωγὰς τῶν χειρῶν, ἃς μετήρξατο πρὸς θεραπείαν τοῦ στρατιωτικοῦ. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Τὸ φάντασμα παρήμεριδεν ὀλίγον τὰς πτυχὰς τῆς σινδόνος κατὰ τὸ μέσον τοῦ στήθους. Ἀκτεῖς φωτὸς ἔλαμψεν ἐπὶ τῶν ἐγγράφων, τὰ ὅποια ἐκράτει ἡ ἱππότης.

— Ἀνάγνωσον τὰρα, ἐψιθύρισε τὸ φάντασμα.

Τὸ ἐν τῶν ἐγγράφων αὐτῶν ἦν πράξις συντεταγμένη ὑπὸ τοῦ Ἐφημερίου τοῦ φρουρίου δ' Ἐσπαρῶν καὶ διαδηλοῦσα τὴν γέννησιν τοῦ Ραῦμόνδου Σάρβαλ, υἱοῦ τοῦ εὐγενοῦς δεσπότη τοῦ Ἀλβέρτου Σάρβαλ, βαρῶνου δ' Ἐσπαρῶν, καὶ τῆς εὐγενοῦς δεσποίνης Καλλίστης δὲ Γαρθέζ· τὸ ἕτερον ἐγγράφον ἦν ἐπιστολὴ τοῦ βαρῶνου, ὅστις ἦν εἰς τῶν μᾶλλον πεπαιδευμένων δεσποτῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὡς διαβιῶσας πολὺ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ὁ γεραρὸς ὀπλίτης ὑπεδείκνυε πῶς ἐπεθύμει ν' ἀνατραφῇ ὁ υἱὸς του, ὅπως καταστῇ ὡς αὐτὸς ἀγαθὸς χριστιανὸς καὶ ἀνδρεῖος πολεμιστῆς. Τὰ δύο ταῦτα ἐγγράφα ἐφερον τὴν σφραγίδα τοῦ βαρῶνου.

Συγκεκινημένος εἰς τὴν ὄψιν τῶν ὑπὸ τοῦ πατρὸς του κεχωρηγμένων χαρακτήρων ἐκείνων ὁ νεανίας, ἐρίλησεν αὐτοὺς εὐσεβῶς.

— Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου του; ἠρώτησεν αὐθις.

— Ἰδοὺ αὐτὸ, ἀπήντησε τὸ φάντασμα, τρεῖνον αὐτῷ φύλλον χάρτου, ἀπεσπασμένον προφανῶς ἀπὸ τινος βιβλίου λειτουργίας καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ νεανίας ἀνέγνω τὰς λέξεις ταύτας, κεχωρηγμένας δι' αἵματος ὑπὸ χειρὸς ἐξησθενημένης·

« Ἀποθνήσκω δολοφονημένος ὑπὸ τοῦ » προδότου ἐξαδέλφου μου Γάσπαρδ δὲ » Μωλεάκ, καὶ ὑπὸ . . . . . »

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς σελίδος ἦν ἐσχισμένον. Δὲν ἀπέμενε δὲ εἰμὴ τὸ ἥμισυ καὶ τοῦ ἀπεικονίσματος, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀφήσει ἐπὶ τοῦ χάρτου ἡ σφραγὶς τοῦ βαρῶνου βαφεῖσα εἰς τὸ αἶμα.

— Τὸ ἕτερον ὄνομα; ἠρώτησεν ὁ Ραῦμόνδος.

— Σοὶ εἶπον ἤδη ὅτι θέλεις τὸ μάθει βραδύτερον, ὅταν ἐπέλθῃ ἡ στιγμή τῆς τιμωρίας.

— Ἄ! ἐάν ὁ Θεὸς θέλῃ, ἐκραύγασεν ὁ νεανίας, ἡ στιγμή αὕτη δὲν θέλει βραδύνει. Σὺ, ὅστις ἐπραξες ἤδη τοσαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ, δύνῃσαι νὰ μὲ εἰσαγάγῃς εἰς τὸ φρούριον δ' Ἐσπαρῶν;

— Ναι, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Τίνα;

— Θέλεις ἀκολουθῆσαι τυφλῶς τὰς διαταγὰς τοῦ ὀδηγοῦ σου.

— Ἐννοεῖται ὅτι δὲν θέλει ἀντιστῆ εἰς τὴν ἐκδίκησίν μου.

— Θέλει σὲ βοηθήσει τὸναντίον. Εἶναι πιστὸς ὑπηρέτης τῆς οἰκογενείας σου, ὁ Ρόζερ δὲ Βεδάριτς, ὁ ὑπεκπιστῆς τοῦ πατρὸς σου.

— Δέχομαι, τότε.

— Καλῶς. Ὁ Μελμῶθ θέλει σὲ ὀδηγήσει διὰ τοῦ δάσου, μέχρι τοῦ ποταμοῦ, τὸν ὅποιον ἀκούεις καχλάζοντα· ἀκολουθήσον τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Εἰς τὴν ἐξοδὸν τοῦ δάσου θέλεις ἀπαντήσαι ἱππότην τινὰ πάνοπλον μετὰ κεφαλῆς νεκροῦ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος του. Θέλει σ' ἐρωτήσαι τὸ ὄνομά σου· νὰ τῷ ἀπαντήσης: « Ἡ Ἐκδίκησις. » Θέλεις σὲ ὀδηγήσει εἰς τὸ φρούριον δ' Ἐσπαρῶν καὶ ἡ φρουρὰ αὐτοῦ θέλει καταστῆ ἐδική σου.

— Ἀντὶ τῶν πολυτίμων πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας μοὶ ἔδωκας, τί θέλεις παρ' ἐμοῦ;

— Οὐδὲν, εἰμὴ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὄρκου σου καὶ τὴν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων.

— Ἀναχώρησον, τώρα, διότι ἡ ἡμέρα πλησιάζει, Μελμῶθ. . . . .

Τὸ εἰδεχθὲς μικρὸν ἐκτρωμα ἐπλησίασε τὸ φάντασμα, τὸ ὅποιον τῷ εἶπε λέξεις τινὰς εἰς ξένην γλῶσσαν.

— Ἀκολουθήσατέ με, αὐθέντα, εἶπεν ὁ νάνος διὰ τῆς διαπεραστικῆς φωνῆς του.

— Ἐνθυμοῦ τὸν ὄρκον σου, ἐψιθύρισε τὸ τελευταῖον τὸ φάντασμα, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Ραῦμόνδος ἐξηφάνιζετο εἰς τὸ σκότος.

II.

Τὸ φρούριον τοῦ Ἐσπαρῶν, ὠκοδομημένον ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Νίβα, σύγκειται ἐξ ἐνὸς πύργου, τὸν ὅποιον γιγαντιαία τείχη συνδέουσιν μετ' ἄλλων δύο πύργων μικροτέρων διαστάσεων καὶ δεσπόζει τῶν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ δύο γεφυρῶν. Ἡ μία, ἡ καὶ ἀρχαιότερα, δὲν χρησιμεύει εἰμὴ εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ φρουρίου, εἰς τὸ ἔρκος τοῦ ὁποίου καταλήγει. Ἡ ἕτερα, κειμένη εἰς ἀπόστασιν διακοσίων ἢ τριακοσίων βημάτων, κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ βαρῶνου Ἀλβέρτου, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τῆς Κομοῦστέλλης, πρὸς χρῆσιν

τῶν χωρίων Βέας καὶ Καστελβίας, γειτονεύοντων μετὰ τοῦ φρουρίου Ἐσπαρῶν.

• Ἦν ὠφελιμώτερον διὰ τοὺς κατοίκους τῶν χωριδίων αὐτῶν, ὅπως ἡ γέφυρα ἐτίθετο ἐγγυτέρω αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν ἐτέραν πλευρὰν τοῦ Ἐσπαρῶν· ἀλλὰ τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ καὶ ἡ φύσις τοῦ ἐδάφους ἠνάγκασαν αὐτοὺς, ἵνα προτιμήσωσι τὴν ὑφισταμένην θέσιν.

Ὁ πληθυμὸς τῶν δύο αὐτῶν χωρίων συνέκειτο σχεδὸν μόνον ἐξ ἀμπελοφυτῶν καὶ γεωργῶν, ἀποζώντων ἐκ τῶν προσόδων τῶν ἀμπελῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀγρῶν τοῦ σίτου. Αἱ ἀμπελοὶ ἔκειντο πρὸς τὴν ἐτέραν ὄχθην τοῦ Νίβα, ὥστε ὠφείλον νὰ διαβαίνωσι τὸν ποταμὸν, ὅπως ἐργασθῶσιν.

Ἐφ' ὅσον ἔζη ὁ βαρῶνος Ἀλβέρτος δ' Ἐσπαρῶν, ἀνθρώπος εὐθὺς καὶ δίκαιος, αὐστηρὸς πρὸς τοὺς ἀμαρτάνοντας, ἀλλ' ἀγαθὸς πρὸς τοὺς πτωχοὺς, οἱ κάτοικοι τοῦ Βέας καὶ τοῦ Καστελβίας εἶχον ζῆσει εὐτυχέστατα. Ἐυπορία τις ἐδουλοῦεν εἰς τὰ χωρία αὐτῶν, ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν καρπῶν, τοὺς ὁποίους οἱ ἔμποροι τοῦ Πῶ ἐρχόμενοι ἠγόραζον εἰς τιμὰς ἀρκετὰ ὑψωμένας. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ γεραροῦ αὐθέντου τὸ πᾶν εἶχεν ἀλλάξει ὄψιν. Ὁ διάδοχος αὐτοῦ εἶχε πάντα τὰ ἐλαττώματα βίαιος, διεφθαρμένος, ἀπληστος, σκληρὸς καὶ ἄρπαξ, δὲν ὀπισθοδύομεν ἐνώπιον οὐδεμιᾶς ὑπερβολῆς, ὅπως προμηθευθῇ χρήματα, ἅτινα αἱ ἀσωταὶ αὐτοῦ τῷ καθίστων ἀπαράτητα. Καὶ νυμφευθεὶς τὴν χήραν τοῦ φίλου του, τὴν ὠραίαν Καλλίστην, δὲν ἐφρόντιζε ποσῶς περὶ πίσεως. Οἱ σύζυγοι καὶ οἱ οἰκογενειάρχαι τὸ ἐγίνωσκον πολὺ. Ἀρπαγαὶ νεανίδων, γυμνώσεις ἐμπόρων, θανατώσεις χωρικῶν ὑπὸ τὴν ῥάβδον, τοιαῦτα ἦσαν τὰ ἀνδραγαθήματα, δι' ὧν διεκρίνετο ὁ νέος βαρῶνος. Κληρονομήσας τὴν περιουσίαν τοῦ ἐξαδέλφου του, ἐπὶ τοσοῦτον ἐγκατελείφθη εἰς τὰ ἐλαττώματά του, ὥστε ἐν βραχεῖ ἀπώλεσε τὰς μόνας καλὰς ιδιότητας, ἅς ποτε ἐκέκτητο, τὴν τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἱππότη καὶ τὴν τοῦ γενναίου πολεμιστοῦ. Ἐγκαταλελειμμένος μικρὸν κατὰ μικρὸν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτοῦ φίλων καὶ αἰσθανόμενος τὴν περὶ αὐτὸν βασιλεύουσιν ἀποστροφὴν ὁ Γάσπαρδ, μετεκαλέσατο πανταχόθεν ἀνθρώπους τῆς ἀγχόνης καὶ τοῦ σκόλου, τῶν ὁποίων ἐπλήρωσεν

ἀκριβῶς τὰς ὑπηρεσίας. Ἄξιοι, τὸ πλεῖστον, τοῦ κυρίου, ὃν ὑπερέτουν, οἱ ὀπλίται οὗτοι, δὲν ὀπισθοχώρουν ἐνώπιον αὐθεντοῦ ἀμαρτήματος καὶ ἡ σκληρότης αὐτῶν ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν τοῦ βαρῶνου, ἥτις ἐφθάνεν ἐνίοτε εἰς μανίαν.

Τὴν ἐπαύριον τῆς νυκτὸς, ἥς διηγήθημεν τὰς λεπτομερείας, ὁ Βαρῶνος ἔδιδε συμπόσιον πρὸς ἐόρτασιν τοῦ ὀνόματος τῆς συζύγου αὐτοῦ. Καθημένη εἰς τὸ πλεῖστον τοῦ συζύγου αὐτῆς ἡ βαρῶνη Καλλίστη, περιέφερε τὸ περίλυπον βλέμμα της ἐπὶ τῶν συμποτῶν, οἵτινες ἐκόσμου τὴν τράπεζαν ἐστρωμένην ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ φρουρίου. Σχεδὸν ἅπαντες ἦσαν ἀνθρώποι ἐξωτερικοῦ ἀγρίου, ξένοι καὶ ταπεινῆς καταγωγῆς, οἵτινες ἕτερπον τὸν βαρῶνον διὰ τῶν βωμολογιῶν των ἢ ἐπεδοκίμαζον τὰς αἰσχρὰς παρεκτροπὰς του διὰ τῶν κολακειῶν αὐτῶν.

Ὅποια διαφορὰ μεταξὺ τῶν χονδρῶν αὐτῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς εὐγενοῦς συντροφίας, ἦν συνεχάλει ἕκαστον ἔτος εἰς τοιαύτην ἐποχὴν ὁ οἶκος Ἐσπαρῶν, ὅτε ἔζη ἐτι ὁ βαρῶνος Ἀλβέρτος!

Ἀντὶ τῶν χαρισσῶν ἢ συμβαρῶν συνομιλιῶν, περὶ κατορθωμάτων τῶν στρατῶν, τοῦ ἱπποτισμοῦ καὶ τοῦ ἔρωτος, ἡ βαρῶνη Καλλίστη δὲν ἤκουε περὶ αὐτὴν εἰμὴ κυνικοῦς λόγους, γέλωτας θορυβώδεις ἢ ἀσχήμους μεγαλυχίας. Ὁ οἰκοδεσπότης ἔδιδε τὸ παράδειγμα καὶ ἕκαστος προσεπάθει, ἵνα καταστῇ ἄξιος τῶν καλῶν αὐτῶν προτερημάτων, μιμούμενος αὐτόν.

Ἡ βαρῶνη ἦν τότε τριάκοντα ὀκτῶ ἢ τεσσαράκοντα ἐτῶν· ἀλλ' ἐφάνετο πολὺ μεγαλειτέρα. Ἐκ τῆς ὠριότητος, δι' ἣν εἶχε τοσοῦτο φημισθῆ, δὲν τῇ ἐναπέμενον πλέον, εἰμὴ ὀφθαλμοὶ λάμψεως ἀσυγκρίτου, ἀλλὰ περιβεβλημένοι ἐλαφρῶς κυανόλευκόν τινα κύκλον, καὶ μοναδικαὶ μέλαιναί τριχες ἅς τὸ μεγαλοπρεπὲς σκούφωμα της μόλις ἠδύνατο νὰ ὑποβαστάζῃ. Ρυτίδες βαθεῖαι, ὠρυγμέναι μᾶλλον ἐκ τῆς λύπης ἢ ἐκ τῆς ἡλικίας, ἠυλάκονον τὸ ἰσχνὸν πρόσωπόν της. Φῶς τι σκοτεινὸν ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ τὰ συσπόμενα χεῖλη της, προσέδιδον μελαγχολικὰς σκέψεις.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ι. Φ. ΣΜΙΘ.

Το φρούριον τοῦ Καρρόου ἦτο ἐν τῶν ὠραίων οἰκοδομημάτων τῆς ἐποχῆς τῆς Ἐλισάβετ, τὰ ὅποια εὐρίσκονται ἐτι ἐν ταῖς ἀπομειμακρυσμέναις γωνίαις τῆς Ἀγγλίας, μακρὰν τοῦ θορύβου τῶν πόλεων καὶ τοῦ ἐμπορίου. ἔῤιχε δὲ ἀετώματα ὑψηλά καὶ κομψά καὶ δύο πτέρυγας, ὧν ὑπερέκειντο πύργοι φέροντες τὰ σύμβολα τοῦ ἰδρυτοῦ, ἀλλ' ὀλίγον ἐξηλειμμένα ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἢ κεκρυμμένα ὑπὸ τὸν πυκνὸν κιστὸν καὶ τὰ παράσιτα φυτὰ, ἅτινα ἐφύοντο ἐπὶ τῶν τείχων.

Τὸ ἐσωτερικὸν δὲν εἶχε παντελῶς μεταβληθῆ· αἱ στοαὶ ἔφερον τοὺς αὐτοὺς κόσμους, αἱ αἰθουσαι τὰ αὐτὰ ἐπιπλα, ἅπαντα πλούσια καὶ πολυτελῶς ἐξεργασμένα, ὥστε ἂν οἱ ἀρχαῖοι κτήτορες, ὧν αἱ εἰκόνες ἀνῆρτηντο ἐν ταῖς στοαῖς, ἠγείροντο τῶν τάφων των, οὐδεμίαν ἤθειλον παρατηρήσει μεταβολήν.

Ὁ μέγας κήπος, ὁ περικυκλῶν τὸ φρούριον, ἦτο σύμφυτος καὶ μεστὸς δορκάδων καὶ ἐλάφων, αἵτινες ἔτρεχον ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ, ὡς ἐντὸς φυσικοῦ δάσους. Τὰ πάντα εἶχον ὄψιν ἐμπνέουσιν σέβας. Αἱ δρυὲς ἦσαν γιγαντώδεις, αἱ μαῦραι ἐλάται, αἱ μελῖαι καὶ αἱ ἀργυροειδεῖς φηγοὶ ἐφαίνοντο σύγχρονοι τοῦλάχιστον τοῦ φρουδαλικοῦ ἐνδαιτιήματος.

Ὁ ἀρχὼν τοῦ φρουρίου τούτου, ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ Μομβράϋ, δὲν ἐδέχετο ἐπισκέψεις· ἡ ζωὴ του ἦτο μονήρης, ὡς τὸ φρούριόν του, μόνον σύντροφον ἔχων τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ ἐνίοτε τὸν ἐφημέριον τῆς ὑπ' αὐτὸν περιοχῆς. Οἱ ὑπήκοοί του σπανίως

τὸν ἔβλεπον, διότι μόνον κατὰ τὰς κυριακάς ἐξήρχετο τοῦ κήπου του μεταβαίνων εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ἐπορεύετο πρῶτος καὶ ἀνεχώρει τελευταῖος, ὥστε καὶ πάλιν σπανιώτατα τὸν ἔβλεπον. Ἐγνώριζον ἐντούτοις αὐτὸν ἐκ τῶν γενναίων του εὐεργεσιῶν· διότι ἡ κλειστὴ πρὸς τὸν κόσμον καρδιά του, ἦτο πάντοτε ἀνοικτὴ πρὸς τὴν δυστυχίαν.

Τὸ προσωπικὸν τῆς οἰκίας τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ συνίστατο ἐκ δωδεκάδος ὑπηρετῶν, ὧν οἱ πλεῖστοι εἶχον γηράσει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς οἰκογενείας του. Συνίστατο ἐκ περισσοτέρων, καθ' ἐποχὴν ἀπεσύρθη τοῦ κόσμου, ἀλλ' οὐδέποτε ἠθέλησε ν' ἀναπληρώσῃ τοὺς θνήσκοντας ἢ τοὺς ἐγκαταλιπόντας αὐτὸν, μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ ἀγνώστους μορφάς.

Ἐντούτοις ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ἐξῆ οὕτω μεμονωμένος, ἐκέκτητο νοῦν ἰκανὸν νὰ τιμῆσῃ τὸ κοινοβούλιον, ἐνεργητικότητά δυναμένη νὰ διευθύνῃ τοὺς ἀγῶνας μεγάλου ἔθνους, πλοῦτον ἀρκετὸν νὰ κορέσῃ φιλόργυρον καὶ ὄνομα καθαρὸν καὶ ἀκηλίδωτον ὡς τὸ τῶν προγόνων του.

Δώδεκα ἔτη πρὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἀρχεται ἡ ἱστορία αὐτῆ, ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ Μομβράϋ, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του τότε, ἔλαβε μίαν ἐκ τῶν πληγῶν ἐκείνων, ἐξ ὧν δύναται ὁ χυδαῖος νὰ θεραπευθῆ, ἀλλ' οὐδέποτε ψυχὴ εὐαίσθητος. Ἡ γυνὴ του, ἦν ἡγάπα περιπαθῶς, ἔφυγε μετὰ τινος ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἐνόμιζεν ὡς τὸν καλλίτερον τῶν φίλων του· καὶ πρὸς αὐξήσιν τοῦ μεγέθους τοῦ ἐγκλήματός της

ἐὰν τοῦτο ἦτο δυνατόν, ἔλαβε μεθ' ἑαυτῆς τὸ τέκνον των, μόνον κληρονόμον τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς περιουσίας τῆς οἰκογενείας Μομβράϋ.

Μόλις ὁ ἀτιμασθεὶς σύζυγος ἀνέλαβεν ἐκ τῆς δεινῆς ἀσθενείας, ἣτις προσέβαλεν αὐτὸν ἕνεκα τοῦ συμβεβηκότος τούτου, κατεδίωξε τοὺς δύο ἐνόχους μέχρι τῆς Φλωρεντίας, ἐκεῖθεν εἰς Ῥώμην, ὅπου ἀπώλεσε τὰ ἴχνη των. Ἐπὶ δύο ἔτη διέστρεξε τὴν Εὐρώπην ὡς κολαζομένη ψυχὴ, ὑπὸ τὸ βάρος προσβολῆς μαραινούςσης τὴν καρδίαν καὶ τὸν νοῦν· ἀλλὰ τὰς δυνάμεις του ὑπεστήριζεν αὐτὸ τὸ ἀφανίζον αὐτὰς πάθος. Εἰς μάτην ὁμως αἱ ἀναζητήσεις του· οὐδαμοῦ ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τοῦ ἀπίστου φίλου του, τῆς ἀτιμασθείσης συζύγου του, τοῦ ἀρπαγέντος υἱοῦ του.

Ἀπαυδήσας ἐκ τῆς ματαίας ταύτης καταδιώξεως, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὴν βαθεῖαν μοναξίαν τοῦ φρουρίου Καρρόου. Ἐξηκολούθησε δὲ ἐπὶ πολλὰ ἔτη νὰ προσφέρῃ μεγάλας ἀμοιβὰς πρὸς τὸν ὅστις ἤθελε τῷ ἀποδώσει τὸν υἱὸν του· ἀλλὰ πέπλος ἀδιαχώρητος ἐφαίνετο μεσολαβῶν μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ τέκνου, μεταξὺ τοῦ ἠτιμασμένου συζύγου καὶ τῆς ἐνόχου γυναικός.

Τὸ μόνον πρόσωπον, ὅπερ ἐφαίνετο μέλλον νὰ ἐπωφεληθῆ ἐκ τοῦ λυπηροῦ τούτου συμβεβηκότος, ἦτο ὁ ἀδελφὸς τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ, ὁ συνταγματάρχης Μομβράϋ, ἄνθρωπος πεπειραμένος, ῥαδιοῦργος καὶ φιλόδοξος, ὅστις ἦτο ὁ μέλλων κληρονόμος του.

Ἄν καὶ οὕτω στενοὶ συγγενεῖς, ἐντούτοις οὐδεμίαν σχέσιν ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐβλέποντο σπανιώτατα· διότι αἱ διαθέσεις καὶ οἱ χαρακτῆρες των ἦσαν διαφορετικοί.

Ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ εἶχεν, ἐκτὸς τοῦ συνταγματάρχου, καὶ μίαν ἀδελφὴν, ἣν ἡγάπα τρυφερῶς, ἀλλ' ἣτις ἦτο πρὸ πολλοῦ εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου ὁ σύζυγός της, ὁ στρατηγὸς Ὡσρέϋ Δεβέρ, ἦτο διοικητὴς μιᾶς ἐπαρχίας. Ἐν τούτοις πολλάκις συνέβαινε ν' ἀφίγη τὰς ἐπιστολάς τῆς πεφιλημένης ταύτης ἀδελφῆς πολλάς ἡμέρας ἐπὶ τῆς τραπέζης του, χωρὶς νὰ τὰς ἀποσφραγίσῃ, καὶ ἐτι περισσότερον καιρὸν μέχρις οὐ ἀπαντήσῃ.

Κατὰ τινὰ ἐσπέραν περὶ τὰς ἀρχὰς αὐγούστου τοῦ 1817, ὁ βαρῶνος ἐκάθητο ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Καρρόου, ἐν τῶν δωματίων ἐκείνων, τὰ ὅποια ὁ Βάν Δὺκ ἠγάπα νὰ ζωγραφίσῃ. Πολλαὶ εἰκόνες τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας Μομβράϋ ἀνῆρτηντο τῶν τοίχων, ἢ δὲ μορφή τοῦ κυρίου τοῦ ἀρχαίου τούτου δώματος ἦτο ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ σύνολον. Ἄν καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἰσχύος, ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ ἔφερον ἤδη τὰ σημεῖα τοῦ γήρατος, ὄχι τοῦ εὐρώστου ἐκείνου γήρατος, ὅπερ ὁμοιάζει πρὸς ἡλιακὴν τοῦ χειμῶνος ἀκτίνα, ἀλλὰ προώρου καταπτώσεως· καρδίαν ἐξησθενημένην, ῥυτίδας προώρως χαραχθείσας ὑπὸ τῶν δακρύων, μέτωπον διηυλακωμένον ὑπὸ τοῦ ἄλγους, καὶ ὄχι ὑπὸ τοῦ χρόνου.

Ἡ φυσιογνωμία του ἦτο νοσημονεστάτη καὶ ἐφαίνετο ὅτι ὑπῆρξεν ὠραία, ἀλλ' ἐξέφραζε, καὶ ἠρεμῶσα ἔτι, ἄλγος νικηθὲν ὑπὸ τῆς ἠθικῆς ἐνεργείας. Τρίχες λευκαὶ ἀνεμίγνυντο ἤδη μετὰ τῶν κυματιζόντων πλοκάμων τῆς μαύρης κόμης του.

Ὁ ἱματισμὸς του ἦτο ἐπίτης ἡμελημένος. Τὸ ἰσχνόν, ἀλλὰ νευρῶδες σῶμά του, ἐκαλύπτετο ὑπὸ εὐρείας ἐπιθαλαμίου ἐσθῆτος, καὶ ὁμοιάζε μᾶλλον πρὸς εἰκόνα παρελθούσης ἐποχῆς, ἢ πρὸς ὃν ζῶν καὶ αἰσθανόμενον.

Οὕτω καθήμενος ἐπὶ τοῦ γλυπτοῦ θρόνου του ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ Μομβράϋ ἐφαίνετο παραδεδωμένος εἰς βαθεῖας σκέψεις· προσέβλεπε τὰς εἰκόνας τῶν προγόνων του ἴσως ζηλοτυπῶν τὴν γαλήνην αὐτῶν, ἴσως σκεπτόμενος καὶ τοὺς ζῶντας· διότι ἐνίοτε οἱ μῦς τοῦ προσώπου του συνεστέλλοντο βιαίως καὶ οἱ μελαγχολικοὶ ὀφθαλμοὶ του ἐγίνοντο εὐγλωττοὶ ἐν τῇ ἀφώνῳ ταύτῃ θλίψει του.

Ἡμεῖς κλίνομεν πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην ἰδέαν.

Ἐκρούσαν τρεῖς εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου του, ἀλλ' ὁ βαρῶνος ἦτο τόσῳ βυθισμένος εἰς τὰς μελέτας του, ὥστε δὲν ἤκουσεν. Ἡ θύρα τότε ἠνοίχθη βραδέως, καὶ ἡ κυρία Ρεβέκκα Ζάρμυ, ἡ γηραιὰ κλειδοῦχος, εἰσῆλθεν. Τὸ πιστὸν τοῦτο ἂν εἶχε γεννηθῆ ἐν τῷ φρουρίῳ, καὶ τὰ αἰσθήματα, αἱ ἔξεις, καὶ ἡ μορφή του εἶχόν τι τὸ ὁμοιάζον πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν τόπων τούτων. Τὸ ἦθος καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτῆς ἦτο πολὺ διαφορετικὸς τοῦ δουλι-

κοῦ ἤθους τῶν ὑπηρετῶν τῶν ἡμερῶν μας. Ἐν τῇ νεότητί της ὑπῆρξε θαλαμηπόλος τῆς μάμμης τοῦ σίρ Οὐίλλιαμ, καὶ μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνης ἔλαβε τὴν θέσιν ἣν κατεῖχε σήμερον.

— Εἰς τὴν θέαν αὐτῆς ὁ βαρῶνος ἐταράχθη ὡς ἄνθρωπος ἐξεγειρόμενος αἰφνηδῶς κοπιώδους ὄνειρου.

— Ἄ! σεῖς εἰσθε, Ζάρμου;

— Μάλιστα, σίρ Οὐίλλιαμ.

— Σὰς προσεκάλεσα;

— Ὄχι, σίρ Οὐίλλιαμ.

— Τότε λοιπὸν πῶς ἤλθετε; ἠρώτησεν ὁ κύριός της μετὰ τόνου ἐμφανινοτός πως δυσαρέσκειαν, ἐπειδὴ ἐταράχθη ἐν ταῖς μελέταις του.

— Εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ σὰς ταραξῶ, υπέλαβεν ἡ γραιιά κλειδοῦχος· διότι ὑπάρχει τι . . . ἤλθε τις.

— Ἦλθέ τις; υπέλαβεν ὁ βαρῶνος ἐκπεπληγμένος.

— Ναί, σίρ Οὐίλλιαμ.

Προφανῶς ἡ ἀγαθὴ γραῖα εὐρίσκετο εἰς δύσκολον θέσιν μὴ γνωρίζουσα πῶς ν' ἀρχίσῃ. Ὁ ἐρημίτης τὴν παρετήρησε προσεκτικώτερα καὶ εἶδεν ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν πλήρεις δακρύων, ὅτι ἡ φωνή της ἔτρεψε, καὶ ἐν γένει τὸ σύνολον αὐτῆς προέδιδε μεγάλην συγκίνησιν. Ἐμάντευσε λοιπὸν ὅτι σπουδαῖόν τι συμβεβηκὸς ἐτάραξε τὴν συνήθη γαλήνην τῆς ἀγαθῆς γυναικός.

— Καθίσατε, Ζάρμου, τῇ εἶπε δεικνύων αὐτῇ ἔδραν, καὶ διηγηθῆτέ μοι τί συνέβη.

— Ἐλάβετε ἐσχάτως ἐπιστολὴν τινὰ τῆς νεαρᾶς δεσποίνης μου; ἠρώτησεν.

Ὁ σίρ Οὐίλλιαμ μετὰ τρεμούσης τότε χειρὸς ἐξήτασε ἐν σπουδῇ πληθὺν ἐπιστολῶν εὐρισκομένων μετ' ἐφημερίδων ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ὄχι, εἶπε, δὲν βλέπω καμμίαν. . . . Περιμένε, ἰδοὺ μία, ἣτις φέρει τὸ ταχυδρομικὸν τῶν Ἰνδιῶν σῆμα. . . . Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ γραφὴ τῆς ἀδελφῆς μου, προσέθηκε πλησιάζων τὴν ἐπιγραφὴν πρὸς τὸ φῶς.

— Παρητήρησατε τὴν σφραγίδα, σίρ Οὐίλλιαμ; ἠρώτησεν ἡ ἀγνηθὴ γραῖα μετὰ τόνου φιλικοῦ, ὃν ἐπέτρεπεν αὐτῇ ἡ μακρὰ καὶ πιστὴ ὑπηρεσία της.

Ὁ βαρῶνος στρέψας τὴν ἐπιστολὴν παρετήρησεν ὅτι ἔφερε σφραγίδα μέλιαν.

— Ἀφήσατέ με μόνον, εἶπε μετὰ φωνῆς τρεμούτης· θέλω σὰς καλέσει μετ' ὀλί-

γον. Ἐπιθυμῶ νὰ ἴμαι μόνος διὰ ν' ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Μόλις ἡ κλειδοῦχος ἐξῆλθεν, ὁ βαρῶνος ἔθραυσε τὴν σφραγίδα. Ἡ ἐπιστολὴ προήρχετο ἐκ τοῦ ἐν ταῖς Ἰνδίαῖς ἐπιστάτου τοῦ ἀνδρὸς τῆς ἀδελφῆς του, ὅστις μετὰ ἐμπορικῆς λακωνικότητος, τῷ ἐγνωστοποιεῖ ὅτι ὁ σίρ Ὠβρέϋ Δεβέρ καὶ ἡ γυνὴ του ἀνηπάγησαν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ λοιμώδους πυρετοῦ, καὶ ἐπομένως ἐνεπιστεύοντο αὐτῷ τὸ μόνον τέκνον των, δεκαπενταετῆ κόρην.

— Ἀπέθαναν! ἀνέκραξεν ἀφήσας νὰ πέσῃ τῶν χειρῶν του ἡ ὀλεθρία ἐπιστολή. Ἡ Ἕλλεν καὶ ὁ σύζυγός της ἀπέθανον, τὰ μόνον ὄντα τὰ ὁποῖα με ἠγάπων! Διατὶ λοιπὸν ἐπιμένω ἐγώ; ἵνα ὑποφέρω;

Ἄν καὶ δὲν ἐκλαυσεν, ἐν τούτοις ἠσθάνετο ἰσχυρῶς τὴν ἀπώλειαν. Τὰ δάκρυα ἠθέλον τὸν ἀνακουφίσει, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν εὐτυχίαν ταύτην· διότι ὁ πυρετός ὅστις ἔτικε τὴν καρδίαν καὶ τὴν κεφαλὴν του, εἶχε πρὸ πολλοῦ καιροῦ στηρεύσει τὴν πηγὴν. Δις ἐπίεσε τὸ μέτωπον διὰ τῶν χειρῶν του, ὡς ἄνθρωπος βιαίως κτυπηθείς, εἶτα ἔπεσεν ἐξητλημένος εἰς τὸ θρονίον του βαθὺν ἐκπύρων στόνον.

Ὅτε συνῆλθεν, ὠρῆα τις κόρην ἦτο παρὰ τοὺς πόδας του γονατισμένη, φιλοῦσα καὶ βρέχουσα τὰς χεῖράς του διὰ τῶν δακρύων της. Οἱ πλόκαμοι τῆς μελαίνης καὶ πλουσίας κόμης της, τὸ καθαρὸν μέτωπόν της, οἱ ὀφθαλμοὶ της, τὰ πάντα τῷ ἀνέμνησαν τὴν ἀποθανοῦσαν ἀδελφὴν του.

Ὅποια ψυχικὴ τέρψις καὶ παρηγορία καὶ ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει μόνον τῆς ἀδελφῆς! Ἐν τῇ νεότητι εἶναι ὁ φυσικὸς κοινωνός τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν ἡδονῶν μας, τοῦ πρώτου ὄνειρου τῆς καρδίας μας· δὲν μᾶς ἐγκαταλείπει κατὰ τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ἐν δὲ τῇ ἀτραπῷ τοῦ γήρατος, εἶναι ὡς ἡ σκιά τῆς παιδικότητός μας· καὶ ἂν δὲν ἀπομένει ἄλλο τι ὃν ἵνα μᾶς κλαύσῃ, τὰ δάκρυα τῆς ἀδελφῆς μας θέλουσι ρεύσει ὡς τις εὐλογία ἐπὶ τοῦ τάφου μας.

— Θεῖέ μου! ἀγαπητέ μου θεῖε! ὀλόλυξεν ἡ ὀρφανή. Δὲν θέλεις νὰ σὰς ἀγαπῶ; θέλετε μὲ ἀποβάλλει;

— Σὰς ν' ἀποβάλλω! ἐπανέλαβεν ὁ βαρῶνος σφίγγων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Πτωχὸν πτηνὸν ἀνευ φωλεᾶς! ποῦ λοιπὸν θὰ εὐρῆς ἄσυλον ἂν ὄχι πλησίον ἐμοῦ;

Παρὰ τίνος ἡ νεαρά σου καρδία θέλει ζητήσῃ συμπάθειαν ἂν ὄχι πρὸς ἐμοῦ; Ἡ καρδία μου εἶναι συντετριμμένη, Ἕλλεν, προσέθηκε, συντετριμμένη ὑπὸ τῆς κακίας τοῦ κόσμου· ἀλλὰ περιέχει ἐτι ἀρκετὴν ἀγάπην ἵνα σοὶ δώσῃ ἄσυλον!

Ἡ νεαρὰ κόρην ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ βαρῶνου· ἡ καρδία της ἦτο ἐξογκωμένη· εὗρε τινα ὅστις τὴν ἠγάπα, καὶ τὰ δάκρυά της ἔρρεον ἡσύχως ὡς αἱ σταγόνες τῆς βροχῆς, αἵτινες ἀναζωογονοῦσι τὰ μαραμμένα ἄνθη.

Ἐνῶ ὁ σίρ Οὐίλλιαμ ἐθεώρει τὸ τέκνον τῆς ἀδελφῆς του, τὴν ὀρφανὴν, ἣτις ἐνεπιστεύετο οὕτω αἰφνηδῶς εἰς τὴν μέριμναν αὐτοῦ, ἡ χεὶρ ἀγγέλου ἀφῆρσεν ἀναμφιβόλως τὸν λίθον ὅστις ἔρραττε πρὸ μακροῦ χρόνου τὴν πηγὴν τῶν δακρύων του καὶ ἔρρεον ἤδη μετὰ τῶν δακρύων τῆς ἀνεψιάς του.

— Εὐχαριστῶ, κόρη μου! εἶπεν μετὰ ἰσχυρῶς συγκεκινημένης φωνῆς ἀσπάζόμενος τὸ καθαρὸν τῆς Ἕλλεν μέτωπον.

Αὕτη τὸν παρετήρησεν ἐκπληκτός.

— Μὲ εὐχαριστεῖς, ἀγαπητέ θεῖε! ἐψιθύρισε, καὶ διατί;

— Διότι ἕνεκα σοῦ ἡ καρδία μου συνεικινήθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ἡ Ἕλλεν Δεβέρ ἐκατοῖκει πρὸ μικροῦ εἰς τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου, κατὰ δὲ τὸ διάστημα τοῦτο μεταβολή τις ἐπῆλθεν εἰς τοὺς τρόπους καὶ τὰς ἐξεις τοῦ βαρῶνου. Δὲν ἔτρωγε πλέον μόνος, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἀνεψιάς του, πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τῆς ἀγαθῆς γραῖας Ζάρμου καὶ τῶν λοιπῶν οἰκετῶν· διότι ὁ σίρ Οὐίλλιαμ ἠγαπᾶτο παρ' ὅλων. Ἐκάστην πρωτὴν ὅτε κατέβαινον εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, εὐρίσκε τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰς ἐπιστολάς ἐν καλῇ τάξει καὶ ἄνθη νωπὰ ἐν τοῖς ἀνθοδοχείοις. Μετὰ λεπτότητος καὶ τακτικῆς ἀνωτέρας τῆς ἡλικίας της, ἡ ἀνεψία του ἐφρόντιζε, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐλεύσεώς της, ἵνα μὴ τὸν ἐνοχλῇ διὰ τῆς παρουσίας της, ὥστε, μικρὸν κατὰ μικρὸν, οὗτος ὄχι μόνον συνείθισεν εἰς τὴν συναναγροφὴν της, ἀλλὰ καὶ ἐφαίνετο μάλιστα εὐχαριστούμενος ἐξ αὐτῆς.

Ἡμέραν τινὰ πρὸς γενικὴν ἐκπληξιν, ὁ σίρ Οὐίλλιαμ προσεκάλεσε τὴν Ἕλλεν νὰ τὸν συνοδεύσῃ κατὰ τὸν περίπατον.

— Πιστεύω, εἶπεν ὁ σκευοφύλαξ Νίκολ ἐμπιστευτικῶς εἰς τὴν μίστρες Ζάρμου, ὅτι θὰ ἐπανιδώμεν τὰς ἀρχαίας ἡμέρας.

— Ἀναμφιβόλως, υπέλαβεν Δὺκ-Μαρτίνος ὁ ἵπποδαμαστής, ἀνὴρ τραχὺς τοὺς χαρακτῆρας, ὑπέρβιος τοῦ σταύλου ὑπὸ τὸν πάμπον τοῦ σίρ Οὐίλλιαμ, καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν ὑψώθεις εἰς τὸ ἀξίωμα, ὅπερ κατεῖχεν ἤδη. Χθὲς ὁ κύριος, συναντήσας με εἰς τὸν κήπον, με ἠρώτησεν ἂν ὑπάρχωσι πῶλοι εἰς τὸν σταῦλον. Σὰς βεβαίω ὅτι δὲν ἠθελον ἐκπλαγῆ περισσώτερον ἂν ἔβλεπον τὸν ἀνδριάντα τοῦ σίρ Φρουλάνδ, ὅστις εὐρίσκεται ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, νὰ καταβῇ τοῦ ὑποβάθρου του διὰ νὰ με ὀμιλήσῃ.

— Ἐξήτασε πῶλους! υπέλαβον ὄλοι οἱ ὑπέρβειοι.

— Καὶ τὸ περιεργότερον, ἐξοκολούθησεν ὁ γέρων, με παρεκάλεσε νὰ δαμάσω ἕνα διὰ τὴν μίς Ἕλλεν! Εἶναι εὐτυχῆς ἡμέρα διὰ τὸν κύριόν μας καὶ δι' ὅλους ἡμᾶς ἐκείνη καὶ ἦν ἡλθεν ἡ ὠραία αὕτη κόρην εἰς τὸ γραιὸν τοῦτο φρούριον.

— Καὶ χύνει λάμψιν ὅπου διαβῆ, εἶπεν ὑψηλή τις γυνὴ μελάγχρους, τῆς ὁποίας ὁ ἀνατολικὸς ἱματισμὸς καὶ τὰ βαρέα χρυσᾶ ψέλλια ἐδείκνυον Ἰνδιάν. Ἐν τῇ Ἰνδία, προσέθηκεν ὑπερηφάνως, ἦτο τὸ φῶς τοῦ πατρικοῦ της οἴκου.

Ἡ εἰποῦσα ταῦτα ἦτο ἡ Ζάρα, τροφὸς τῆς Ἕλλεν, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἠγάπα αὐτὴν τόσον ἰσχυρῶς ὥστε ἐζηλοτύπει καὶ διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην τῶν ἄλλων. Εἶδος κρυφίας διαμάχης εἶχεν ἤδη ἀρχίσει μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μίστρες Ζάρμου, τῆς παιδαγωγοῦ· διότι ἑκατέρα τούτων ἐνόμιζεν ὡς ἴδιον προνόμιον νὰ ὑπηρετῇ ἀποκλειστικῶς τὴν νεαρὴν κόρην. Ἡ μίστρες Ζάρμου ἐπρόβαλλεν τὸ ὅτι εἶχεν ἀναθρέψει τὴν μητέρα της καὶ τὴν μάμμην της, καὶ ὄλας τὰς κυρίας τῆς οἰκογενείας Μομβράϋ ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς γενεάς· ἡ Ζάρα, ἡ τροφός, ἐπρόβαλλεν ὅτι ἡ νεαρά της κυρία ἦτο συνειθισμένη ἀπὸ τῆς γεννησεῶς της νὰ ὑπηρετῆται μόνον παρ' αὐτῆς.

Μετὰ παρέλευσιν μ.η.νὸς ὁ Δὺκ-Μαρτίνος ἐνόμισεν ὅτι ἐδάμασεν ἀρκετὰ νέαν τινὰ

ἵππον, ὥστε νὰ τὴν ἀναβῆ ἡ μίς Ἑλλεν.

— Τί ὑπερήφανον ζῶον! ἀνέκραξεν ἡ κόρη καταμαγευμένη, θωπεύουσα τὸ στίλβον τῆς νεαρᾶς ἵππου δέρμα, ἦν ὁ ἵπποδαμαστῆς ἐκράτει ἐκ τοῦ χαλινοῦ. Ἀγαπητέ μου θεῖς, προσέθηκεν ἐπιστραφεῖσα πρὸς αὐτὸν καὶ ἔχουσα ἐπὶ τῶν χειλέων τὸ ἰδιάζον αὐτῆ ἠδὲ μειδιάμα, πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω διὰ τόσον ὠραῖον δῶρον;

— Ἡ χαρὰ σου εἶναι ἀρκετὴ εὐχαριστησις δι' ἐμέ, κόρη μου, ἀπεκρίθη ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ. Μαρτίνε, εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ ἵππος εἶναι καλῶς δαμασμένη;

— Μάλιστα, σὶρ Οὐίλλιαμ, εἶπεν ὁ ἵπποδαμαστῆς μετὰ πεποιθήσεως, καὶ παιδίον δύναται νὰ τὴν ἵππεύσῃ.

Ὁ βαρῶνος ἐβοήθησε τότε τὴν ἀνεψιάν του νὰ ἵππεύσῃ καὶ ἀφοῦ τῆ συνεβούλευσε νὰ ἦναι προσεκτικῆ, ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἡ ἵππος δὲν διέψευσε τὸ κατ' ἀρχὰς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ γέροντος Μαρτίνου. Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἴδῃ τις βηματισμὸν τακτικώτερον, ἐτριπόδιζε τόσον ἡσύχως ὥστε, κιτ' αἰτησὶν τῆς Ἑλλεν, ὁ Μαρτίνος ἀφῆκε τὸν χαλινόν. Εἶχε δὲ φθάσει εἰς τὴν ἔσσοδον τοῦ κήπου, ὅτε ἡ γραῖα, ἥτις ἐκατοίκει παρὰ τὸ φυλακτεῖον, νομίσασα ὅτι ἐπεθύμει νὰ περιπατήσῃ εἰς τὸ χωρίον, ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Κλεισέ την! ἀνέκραξεν ὁ γέρον Μαρτίνος, ἀναμνησθεὶς μετὰ τρόμου ὅτι ἡ ἵππος τῆς μαθητριάς του δὲν εἶχεν οὐδέποτε ὑπερβῆ τὰ ὄρια τοῦ κήπου. Κλεισέ την!

Ἄλλ' ἡ παρχυγελία ἐγένετο ἀργά' ἡ ἵππος τρομάξασα ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ ἵπποκόμου ἢ ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ κεφαλοδέσμου τῆς θυρωροῦ ὠρμησεν ἔξω, δι' ἐνὸς πηδήματος ὑπερβᾶσα τὴν θύραν. Ὁ Μαρτίνος ἠκολούθει τρέχων.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ! ἐσκέφθη ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἡμέρα δυστυχίας διὰ τὸν σὶρ Οὐίλλιαμ.

Ἡ ἵππος ὡς εἶδεν ἑαυτὴν ἐλευθέραν ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς πεδιάδος ἤρχισε νὰ πηδᾷ ἐκ τῆς χαρᾶς, διότι ἔως τότε ἦτο συνειθισμένη εἰς τὰς στενάς καὶ σκοτεινάς δειροστοιχίας τοῦ κήπου.

Ἐξαιρουμένου δὲ τοῦ κινδύνου ὃν διέτρεχεν ἡ Ἑλλεν, ἂν καὶ ἐκάθητο οὕτω στερρῶς ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, ὥστε ἐξήγειρε

τὸν θαυμασμὸν τοῦ γέροντος Μαρτίνου, ἦτο ὠραῖον θέαμα νὰ βλέπῃ τις τὸ χάριεν ζῶον νὰ καλπάζῃ ὡς τρελλὸν καὶ νὰ πηδᾷ ὑπεράνω τῶν θάμνων ἀνοικτοῦς ἔχον τοὺς ῥάθωνας, τὴν χαίτην καὶ τὴν οὐρὰν κυματίζουσαν.

— Τὸ ζῶον θὰ κουρασθῇ ἐσκέφθη ὁ ἵπποδαμαστῆς καὶ θέλομεν ἴσως διαφύγει τὸν κίνδυνον.

Ἄλλὰ δὲν ὄφειλε φαίνεται νὰ τελειώσῃ οὕτω ἡ σκηνὴ αὕτη· διότι χωρικός τις, ἀνασπῶν ἐκεῖ που θάμνους, ὠρμησεν αἰφνιδίως νὰ ἀρπάσῃ τὸν χαλινόν, ἡ ἵππος ὁμῶς διεξέφυγε καὶ ἤρχισε τότε νὰ τρέχῃ μετὰ μεγαλειτέρας ταχύτητος.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ γέρον μετὰ φωνῆς μεστῆς ἀγωνίας, τρέχει πρὸς τὸν κρημόν· τώρα ἡ Ἑλλεν ἀπωλέσθη!

Ὁ χαλινὸς ἐξέφυγε τότε τῶν τρεμουσῶν χειρῶν τῆς, καὶ ἡ ἵππος ἐστάθη πρὸς σιγμὴν, ὡς ἂν ἤθελε νὰ τῆ δείξῃ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου. Ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμήν ἡ Ἑλλεν καὶ ὁ ἵππος ἐφθασαν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ κρημοῦ, ὅτε ἐν βῆμα μόνον ἤθελε φέρεῖ τὴν καταστροφὴν ἀμροτέρων, νεανίας τις δεκαεπταετῆς περίπου, ὠρμησεν ὀπισθεν θάμνων καὶ ὠρθώθη εὐθύς μετὰ τῆς ἵππου καὶ τοῦ κρημοῦ. Τὸ ζῶον, τρομάξαν ἐκ τῆς ἀπροόπτου ταύτης ἐμφανίσεως αὐτοῦ, ἠγέρθη ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν. Ὁ νεανίας ἐπρόσμενε τὴν κατάλληλον στιγμήν, καὶ ἐνῶ ἡ ἵππος ἐπανέπιπτε, πρὶν οἱ πόδες τῆς ἐγγίωσι τὸ ἔδαφος, ἤρπασε τὸν χαλινόν διὰ τῆς ἀριστερᾶς, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἐσφιγξέ τοὺς ῥάθωνας τοῦ ζῶου. Ματαίως τότε ἡ ἵππος ἐπήδα, ὠρθοῦτο· ἐκρατεῖτο ὑπὸ χειρὸς σιδηρᾶς.

— Ἀφελθε νὰ ὀλισθήσετε τοῦ ἐφιππίου! ἀνέκραξεν ὁ νέος τῆ μίς Ἑλλεν, ὀλισθήσατε κάτω!

Ἡ Ἑλλεν ἔσχεν ἔτι ἀρκετὴν ἐτοιμότητα νοῦς καὶ ἰσχύος ἵνα ἀπαλλάξῃ τοὺς πόδας τῆς τῶν ἀναβολῶν καὶ πηδήσῃ κατὰ γῆς, εἶτα δ' εὐθύς ἐλειποθύμησε.

Πάντα ταῦτα συνέβησαν τόσῳ ταχίως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Μαρτίνου, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι ὠνειρεύετο· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφισβᾶλλῃ ἐπὶ πλέον, ἡ σωτηρία τῆς μαθητριάς του ἦτο ἀληθινή. Ἐτρεξε λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ πρώτην

ἔσχε φροντίδα νὰ λάβῃ τὴν Ἑλλεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ λειπόθυμον εἰσέτι.

— Ἐφρονεύθη! εἶπεν.

— Ὅχι· ὑπέλαβεν ὁ νεανίας, ὅστις ἐπάλαιεν ἀκόμη μετὰ τῆς ἵππου παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ κρημοῦ, ὅχι, εἶναι μόνον λειποθυμημένη.

Ἐνθαῦρυνθεις ἐκ τῶν λόγων τούτων, ὁ ἵπποδαμαστῆς, ἀφοῦ κατέθεσεν ἡσύχως τὸ φορτίον του, ἔσυρε τοῦ θύλακος τοῦ χονδρὸν ῥινόμακτρον καὶ περιέδεσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ περιτρώμου ζῶου, ὅπερ καθυσάσασε πάραυτα, καὶ ἔπαυσεν ἀγωνιζόμενον ἂν καὶ ἔτρεμον ὄλα τὰ μέλη του.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἡ Ἑλλεν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Δὲν ἔπαθα τίποτε, Μαρτίνε, εἶπε προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ. Δὲν ἔχω τὴν ἐλαχίστην ἀμυχήν· ἀλλ' αἰσχύνομαι ὅτι ἐδείχθην τόσον δειλή.

— Δειλή! ἐπανέλαβεν ὁ δαμαστῆς· δὲν ὑπάρχει ἵππεὺς εἰς ὅλην τὴν κομητείαν, ὅστις ἤθελε δυννηθῆ νὰ σταθῇ τόσον ἀκλόνητος ἐπὶ τοῦ σάγματος.

— Ἄλλὰ ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ὁποῖον ὀφείλω τὴν σωτηρίαν μου;

Ὁ Μαρτίνος τὸν ἐδειξεν ἰστάμενον ἐν ἀπροστάσει. Ἡ Ἑλλεν ἐπροχώρησε καὶ ἤρξατο εὐχαριστοῦσα αὐτόν· ἀλλ' ὁ νεανίας ἀνευ τῆς ἐλαχίστης συστολῆς ἢ δισταγμοῦ, ἐκβαλὼν τὸν πῖλόν του εἶπε:

— Συγγνώμην, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἐγὼ ὀφείλω νὰ ἦμαι εὐγνώμων, ἐπειδὴ ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ προσφέρω μικρὰν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἀνεψιάν τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ Μομβράυ.

— Ὁραία ἀπόκρισις, ἐσκέφθη ὁ Μαρτίνος· ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι θέλω ἀγαπήσει τὸν νέον αὐτόν.

— Ἰσως, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, μὲ συγχωρήσατε νὰ σᾶς δώσω τὸν βραχιονά μου μέχρι τοῦ πυλωρείου· ὁ ὑπηρέτης σας δύναται ν' ἀκολουθῇ μετὰ τῶν ἵππων.

Ἡ Ἑλλεν ἠρθρίασε χωρὶς νὰ γνωρίζῃ σχεδὸν διατί. Οὐδὲν τὸ προπετὲς ὑπῆρχεν ἐν τῇ προτάσει ταύτῃ, καὶ ἠδύνατο νὰ τὴν δεχθῇ ἀνευ παραβάσεως τοῦ πρέποντος· ἐν τούτοις ἐδίστασεν. Ὁ σωτήρ τῆς παρετήρησε τοῦτο καὶ προσέθηκε μετὰ τόνου ὑπερηφάνου ταπεινότητος.

— Μόνον μέχρι τοῦ πυλωρείου μίς

Δεξέρ' δὲν ἐπιτρέπω εἰς ἑμαυτὸν νὰ προχωρήσω περισσότερο.

— Δὲν μ' ἐννοεῖτε! ἀνέκραξεν ἡ εὐγνώμων νεαρά κόρη, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν δακρύων, τῆ ἀληθείας, δὲν μ' ἐννοεῖτε. Ὁ δισταγμὸς μου εἰς τὸ νὰ δεχθῶ τὴν εὐγενῆ προσφοράν σας, προήλθεν ἐκ τοῦ φόβου μὴ λυπήσω τὸν θεῖόν μου.

Ἡ ὠραία φυσιογνωμία τοῦ σωτήρος τῆς ἐφαιδρύνθη ἐκ νέου.

— Συγγνώμην, εἶπεν, ἐδείχθη ἀδικὸς πρὸς ὑμᾶς.

— Ὑπὸ ὄρον τινὰ θυμῶς, ὑπέλαβεν ἡ ὄρφανὴ μετ' ἀσθενοῦς μειδιάματος.

— Ὑπὸ ὄρον τινά;

— Ἀντὶ νὰ μὲ συνοδεύσητε μέχρι τοῦ πυλωρείου θέλετε μὲ συνοδεύσει μέχρι τοῦ φρουρίου. Εἶμαι ἀνίκανος νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου ὅπως ἐπιθυμῶ, ὅπως ἔπρεπε νὰ πράξω· ἐκεῖ λοιπὸν θέλω εὔρει τὸν θεῖόν μου εὐγλωττον διερμηνέα. Δύναμαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ἐξηκολούθησεν ἡ μίς Ἑλλεν τολμῶσα κατὰ πρῶτον ἤδη νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ αὐτοῦ, πῶς ὀνομάζεται ὁ σωτήρ μου;

Ὁ νέος ἐρυθριῶν καὶ μετὰ δισταγμοῦ, ὃς δὲν διεξέφυγε τῆ Ἑλλεν, ἀπεκρίθη.

— Ἐρρίκος Ἄσθων.

Ἄν καὶ ὁ νεανίας οὐδεμίαν εἶχεν αἰτίαν νὰ ἐρυθριᾷ οὔτε νὰ δισταζῇ.

Ὁ Ἐρρίκος Ἄσθων υιοθετήθη νηπιόθεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ του, ἐνὸς τῶν πλουσιωτέρων ἀγρονόμων τῆς δεσποτείας τοῦ Κάρροου, ἢ μάλλον εἶχεν ἐπιβληθῆ ἕνεκα τῆς καλοκαγαθίας του εἰς τὸν ἄξιον αὐτὸν ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀνθρώπου χωρὶς ἀρχᾶς, ὅστις εἶχε κατασωτεύσει πρὸ πολλοῦ ἐν ταῖς κακίαις καὶ ταῖς ἀκολασίαις τὸ μέρος τῆς κληρονομίας του. Εὐτυχῶς, διὰ τὸ μικρὸν ἐγκαταλελειμμένον, ὁ θεὸς του δὲν εἶχε τέκνα. Ἠγάπησαν δὲ τόσον αὐτὸ ὥστε ἔτρεμον μὴ ὁ πατήρ του τὸ ζητήσῃ, ὅπερ ὁμῶς ἦτο ἀπίθανον· διότι οὗτος ἀφ' ἧς ἡμέρας τὸ ἐγκατέλειψε μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς ἱστορίας ταύτης, οὐδέποτε ἔμαθόν τι περὶ αὐτοῦ.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ.

Ἰπάρχουσι πράγματά τινα τῶν ὁποίων ἡ μετριότης εἶναι ἀνεπόφορος: ἡ ποίησις, ἡ μουσικὴ, ἡ ζωγραφικὴ, οἱ ῥητορικοὶ λόγοι. Ὅποια βάσανος νὰ ἀκούῃ τις ἀπαγγελλόμενον μετὰ στόμφου ψυχρὸν λόγον, ἢ στίχους μετρίου μεθ' ὅλης τῆς ἐμφάσεως ἀφουῶς ποιητοῦ!

Ααβρυγέρ.

Εἶναι ἐμφυτον εἰς ὅλα τὰ εὐαίσθητα καὶ πάσχοντα ὄντα νὰ καταφεύγωσιν εἰς τοὺς μᾶλλον ἀγρίους καὶ μᾶλλον ἐρημικοὺς τόπους, ὡς νὰ ἦσαν οἱ βράχοι προπύργια κατὰ τῆς ἀτυχίας, καὶ ὡς νὰ ἦ δυνατό νὰ κατασιγάσῃ τὰς θλιβεράς τῆς ψυχῆς τρικυμίας ἡ γαλήνη τῆς φύσεως.

Β. Σαιμπιέρρος.

Εἰς τινα μέρη, κατὰ τινας ὥρας, τὸ θεωρεῖν τὴν θάλασσαν εἶναι δηλητηριώδες· εἶναι ὡς τὸ θεωρεῖν ἐνίοτε γυναῖκα.

Β. Οὐγκώ.

Καλλονὴ ἄνευ χάριτος εἶναι ῥόδον ἄνευ εὐωδίας.

Βουάστ.

Ὁ οὐρανὸς ἐξέριψε κατὰ τύχην, ἐν τῷ κόσμῳ, πολλὰς ψυχὰς ἀδελφάς. Μεμονωμέναι, πάσχουσιν, ἐπιθυμοῦσιν· ἀλλ' αἱ περιστάσεις τὰς πλησιάζουσιν, ἀναγνωρίζονται καὶ ὁρμῶσιν αἱ μὲν πρὸς τὰς δὲ μετ' ἑρωτος.

Ψ. Γεράρδος.

Ποῖα νεαρὰ κόρη δὲν ἐπλασε θεῖαν τινα εἰκόνα περὶ τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον μέλει ν' ἀγαπήσῃ;

Αἰμὲ-Μαρτίρ.

Ἐὰν ἀνὴρ τις δίδει εἰς τινα γυναῖκα πλοῦτη, εἶναι μόνον ἀπόδειξις ἐλευθεριό-

τητος· ἀλλ' ἐὰν θυσιάζῃ δι' αὐτὴν τὸν καιρὸν του, εἶναι ἀπόδειξις τοῦ ἔρωτος του.

Νινὸν δὲ Λερκλός.

Ἐὰν ὁ Θεὸς εὐδοκῇ ποτε νὰ προσελέγη ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ βλέμμα του ὀφείλει νὰ ἐπαναπαύηται ἐπὶ δύο ἐραστῶν.

Α. Λυδόντος Κάρρ.

Γλυκὸ βλέμμα εἶναι καλόν· γλυκὸ μείδιμα εἶναι καλλίτερον. Οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν δύνανται νὰ ἐκφράσωσι πᾶν ὅ,τι λέγουσι τὰ χεῖλη. Οἱ ὀφθαλμοὶ λέγουσι: Σὲ ἀγαπῶ! τὸ μείδιμα λέγει προσέτι: Ἀγάπα με!

Ὁ ὀφθαλμὸς προανακρούεται τὰς μυστηριώδεις συνδιαλέξεις, τὰς ὁποίας τὸ μείδιμα περαίνει. Δύνανται δύο νὰ θεωρῶνται χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τί θέλουσιν· ἀλλ' οὐδέποτε μειδιῶσι χωρὶς νὰ ἐννοῶνται. Ὁ ὀφθαλμὸς αἰτεῖ, τὸ μείδιμα προσφέρει.

Φαίνεται ὅτι πνεῦμά τι ἀπόκρυφον — ὁ φύλαξ ἄγγελος ὃν ὁ Θεὸς ἐθήκεν ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς καὶ τῶν νεωτέρων νεανίδων, — φαίνεται ὅτι τὸ ἀπόκρυφον τοῦτο πνεῦμα ταῖς νοθετεῖ, κατὰ πάνταν ὥραν ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὅτι τὸ μείδιαν εἶναι ὁμολογία.

Μειδιᾶν εἶναι τὸ πᾶν. Μειδιᾶν, εἶναι ἀγαπᾶν. Ἡ καρδιά συγκοινωνεῖ μετὰ τῶν χειλέων διὰ τῶν εὐαίσθητοτέρων ἰνῶν.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 37—38 φυλλαδίου αἰνίγματος.

* Ἡ.λιος.—* Ἡ.λος.—* Ἴος.—* Ἴδος.

Εἰδοποιήσις.

Τινὲς τῶν ΚΚ. συνδρομητῶν δὲν ἐπλήρωσαν ἔτι τὴν συνδρομὴν των, ἐνῶ ἐγένοντο συνδρομηταὶ ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς πληρωμῆς, καὶ ὅμως μετ' οὐ πολὺ λέγει τὸ ἔτος· παρκαλοῦνται λοιπὸν οἱ μὲν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις νὰ πέμψωσι ταύτην δι' ἐπὶ συστάσει ἐπιστολῆς των, οἱ δ' ἐν Ἀθήναις νὰ παύσωσι δυστροποῦντες καὶ νὰ ἀποδώσωσι ταύτην εἰς τὸν εἰσπράκτορα.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἐκάστου μηνός,

ἵπὸ

Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

(1865—1866)

15^η Αὐγούστου 1866. || Φυλλάδιον 43—44.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἐπικρίσεις Τελετῆ εἰς μνήμην Λεοπόλδου τοῦ Σαξ Κοβούργου, βασιλέως τῶν Βέλγων, ὑπὸ τῶν Φραγκμασόνων.
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ. Τὸ Φάντασμα τοῦ Ἐσπαρτάκ. —
Τὸ φρόνιον τοῦ Καρβίου.—ΙΣΤΟΡΙΚΑ. Ἐν ἄλλοτον Πολιτικὸν Μυστήριον.—ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ.—Αἰνίγμα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

Ἐν Ἑλλάδι . . . . . δραχ. 6. Μετὰ παραρτήματος . . . . . δραχ. 10.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . . . φράγ. 8. " " " " " φράγ. 12.

ΔΟΗΜΗΣΤ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ || ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΛΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΑΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ. ΔΡΙΘ. 14.

1866.